

РІК LXVII, Ч. 10

ЖОВТЕНЬ – 2010 – OCTOBER

№ 10, VOL. LXVII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

"НАШЕ ЖИТТЯ"

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

США – неприбуткова організація
Засновник Українського Музею в Нью Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

"OUR LIFE"

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

PIK LXVII

ЖОВТЕНЬ

Ч. 10

Головний редактор – Тамара Стадниченко
Україномовний редактор – Лідія Слиж

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, Ася Гумецька, Христя Швед,
Марта Тарнавська, Вірляна Ткач, Наталія Даниленко,
Мовна коректа – Святослав Левицький

Адміністратор Ольга Стасюк

Год. праці: вівторок, середа, четвер – 11:00-7:00

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237
office@unwla.org

Річна передплата в США

Для членів США \$30.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXVII

OCTOBER

№ 10

Editor – Tamara Stadnychenko
Ukrainian-language editor – Lidia Slysh

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, Assya Humetsky,
Christine R. Shwed, Marta Tarnawsky, Virlana Tkacz,
Natalia Danylenko

Administrator Olha Stasiuk

Office hours: T W Th – 11 a.m. to 7 p.m.

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237
office@unwla.org

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$30.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ – CONTENTS

Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками.....	1
Лідія Слиж. 85-річчя США. Слава Жінці – Союзянці	2
Ярослава Панчук. Остання Гетьманівна	5
Мирослава Мирошниченко. Вивіз	6
Тарас Шевченко. Вірш	6
Леся Храплива-Щур. Квітка мук і краси.....	7
Молитва Мері Стюарт	9
Надія Оранська. Свято Жінки Героїні у Філадельфії	10
Неля Плечинь і Лідія Гаврилів. Останні зустрічі	12, 13
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views, & News	15
Roxolana Yarmovych. A Visit to Dickinson, North Dakota	18
Teresa Huzij. A Ukrainian from Down Under in the Big Apple	20
Лідія Слиж. Закохана у танець (Інтерв'ю з Надією Лемеґою)	22
Ніна Сікора. З'їзд США Округи Огайо	24
Olga Czerkas. Branch 124 Elects New Officers and Plans Anniversary Celebrations	26
Ольга Городецька. Загальні збори 65-го Відділу США в Нью Брансвік, Нью Джерзі	27
Ihor Magun. Topical Analgesics	30
Дарія Дроздовська. Оздоровчі соки	31
З редакційного коша	32
From the Editor's Basket	33
Христя Швед. Читачі. (Дитяча сторінка)	34
Пожертви і подяки	14, 27, 28

На обкладинці: Ювілей 85-річчя США.

On the cover: 85th Anniversary of the UNWLA.

Підписано до друку 23 вересня 2010 р.

Маріянна Заяць, голова США. Тамара Стадниченко, редактор.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точністю викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці обов'язково подавати джерело – "Наше Життя".
В публікаціях журналу редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by
Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2010 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Subscription fees for UNWLA members are included in annual dues.
Subscribers who are not UNWLA members should send annual subscription fee directly to
UNWLA, Inc.
203 Second Avenue, New York, NY 10003

ДІЛИМОСЯ ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

За вихідні дні 28-29 серпня домівка Союзу Українок Америки / Українського Конгресового Комітету Америки у Нью-Йорку зазнала збитків від пожежі в під'їзді на п'ятому поверсі. Стеля та підлога у залах США були пошкоджені водою, але усі документи, книги, записи та обладнання в канцелярії залишилися у безпеці завдяки вогнетривким дверям. На жаль, через ушкоджені сходи та ліфт, які обмежують доступ до канцелярії США, ми були змушені зачинити домівку до закінчення відновлювальних робіт (за прогнозами, вони триватимуть до початку грудня). Добра звістка полягає в тому, що ніхто не постраждав, і щоденна робота канцелярії США буде продовжуватися як звичайно, але у тимчасовому приміщенні. Будь ласка, як і раніше, надсилайте кореспонденцію на нашу адресу на 2-й Авеню. Якщо Вам потрібно зателефонувати в канцелярію, будь ласка, залишіть повідомлення і контактний номер, і до Вас зателефонують у короткий термін. Найшвидший спосіб сконтактуватися з нашою адміністраторкою Олею Стасюк – це надіслати їй електронне повідомлення. Візьміть до уваги, що ми не матимемо можливості отримувати факс до відновлення роботи в канцелярії. Нову інформацію про роботу та відновлення нашої домівки Ви зможете знайти на нашому вебсайті.

Ця тривожна подія відбулася через два дні після нашого повернення із Річних нарад Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) і Світового Конгресу Українців (СКУ), які виявилися дуже інформативними і навели на певні роздуми. Ці щорічні наради відбулися в історичному місті Перемишль у Польщі, яке розкинулося над річкою Сян. Наради СФУЖО розпочалися 19 серпня із Служби Божої у соборі Святого Іоанна Хрестителя. Під час церемонії відкриття було підтверджено, що на зустріч приїхали представники із 9-ти країн: Сполучених Штатів, Канади, Литви, Франції, Великобританії, Естонії, Польщі, Німеччини та України. Перше ранкове засідання розпочалося із привітання і звіту голови СФУЖО Марії Шкамбари, після чого ми мали нагоду послухати звіти Екзекутиви СФУЖО та організацій, які є її членами. Одразу після обідньої перерви учасники першого круглого столу обговорили тему: «Роля і завдання українського жіночого руху в сучасній Україні. Піднесення почуття самовизначення жінки для впровадження змін.» яка, загалом, викликала дуже схожі думки. Доповідачками виступили Ростислава Федак, заступниця голови Союзу Українок України, Ірина Ключковська, директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою при Львівському політехнічному університеті і Христина Бидяк, голова Ліги Українок Канади. Хоча висловлені погляди відображали різноманітні сфери діяльності кожної з цих учасниць, усі вони зійшлися на тому, що зважаючи на зміни в Україні, наша підтримка та вплив на жіночий рух має важливе значення. Наступного ранку, після обговорення статутних та процедурних питань, темою круглого столу стала «Співпраця організацій-членів СФУЖО з демократичними жіночими організаціями в сучасній Україні.» Доповідачками виступили Марія Фінів, голова Союзу Українок Великобританії, Ольга Кобець, почесна голова Всеукраїнського жіночого товариства імені Олени Теліги, і я. Знову ж таки, хоча ми усі живемо у різних країнах і працюємо у різних обставинах, на загальну думку, ми повинні підтримувати зв'язок з демократично налаштованими жінками України. Хоча під час нарад переважали підвишені тони через ті швидкі зміни, що відбуваються в Україні, обмін ідеями, розуміння того, що ми разом працюємо на спільну мету, і глибоке почуття братерства зміцнили наші наміри, повернувшись до своїх країн, працювати разом.

У суботу, 22 серпня учасники нарад взяли участь в урочистій Літургії та освяченні меморіалу у селі Горасць, яке розташоване приблизно 100 кілометрів від Перемишля. У ніч на 6 квітня 1945 року у цьому тихому селі польські вояки розстріляли 174-ох українських чоловіків, жінок і дітей. На протязі 11 років Євдокія Філь, яка пережила цю бойню, боролася із законодавчими формальностями, щоб отримати дозвіл від польської влади на зведення цього пам'ятника. За словами її сина, з яким мені вдалося поговорити, пані Філь померла в листопаді 2009 року – 2 тижні по отриманні документів, які, нарешті, дали позитивну відповідь на її клопотання. Її робота була завершена, її місія виконана. У ролі делегаток СФУЖО я та голова Союзу Українок Польщі Катерина Сіроцька поклали вінок біля підніжжя меморіалу у пам'ять про цих безневинних селян. Віддали і шану пам'яті пані Євдокії, присутність якої була сильно відчутна в цей дуже похмурий день.

Група делегатів і господарів Річних Народних Зборів СФУЖО 2010 (справа Марія Туцька, голова Перемиського відділу Об'єднання Українців Польщі).

Щорічні загальні збори Світового Конгресу Українців відбулися слідом – 22 та 23 серпня. Вперше збори СКУ проводилися на Європейській землі поза межами України.

У зборах взяли участь більше 60-ти представників з усього світу. Церемонія відкриття пройшла поряд з будівлею Народного Дому, побудованого українською громадою Перемишля у 1904 році. На жаль, після Другої світової війни під час операції «Вісла» в українців цей Народний Дім відібрали. У цьому році Перемишль був обраний місцем для зустрічі для того, щоб організації діаспори могли краще познайомитися, а також налагодити міцніші зв'язки з Об'єднанням Українців Польщі. Після закритих зустрічей між представниками СКУ, українською громадою Польщі та мером Перемишля, що проходили перед відкриттям цих щорічних зборів, ми з надією сприйняли обіцянку самого мера про те, що в найближчі тижні Народний Дім буде повернений українцям. Протягом наступних двох днів Екзекутивний комітет СКУ, а також національні та міжнародні організації-члени СКУ звітували про роботу за попередній рік. Доповіді, представлені на щорічних зборах, можна прочитати українською мовою на вебсайті СКУ за адресою: <http://www.ukrainianworldcongress.org/RZZ2010/Zvity/Book2010.pdf>. Звіт СЧА розміщено на сторінках 263-266. Знову ж таки, збори проводились у форматі круглого столу з метою поживати дискусію. У неділю темою обговорення були «Важливі питання, що стосуються України, та подальші зв'язки СКУ з Україною.» Були висловлені дуже різні позиції, дискусії проходили на підвищених тонах, і запропоновані підходи протидії порушенням національних свобод та прав людини в Україні також різнилися: протестувати чи ні, відкрито спілкуватися з українським урядом чи ігнорувати його взагалі, і т. п. ... Однак, наприкінці, учасники вирішили, що СКУ повинен і надалі реагувати на усі порушення прав людини та національних свобод і продовжити співпрацю з громадськими організаціями та демократичними силами для захисту демократичних здобутків в Україні. Під час другого круглого столу, що проходив

під назвою «Сучасний стан української громади у Польщі», голова Об'єднання Українців Польщі Петро Тима ґрунтовно ознайомив присутніх із роботою своєї організації та життям української громади у Польщі. Українці у Польщі і надалі стикаються з труднощами у підтриманні та розвитку своєї ідентичності.

Катерина Сіроцька, голова Союзу Українок Польщі і Марія Зайць, голова СЧА покладають вінок до підніжжя меморіалу Пам'яті Жертв с. Горасць.

В той час як обговорення СФУЖО зосередилися на більш конкретних питаннях, таких як спілкування з демократичними жіночими групами і, наприклад, соціальних програмах, програмах суспільної опіки та стипендіях для студентів, тематика СКУ мала глобальніший характер і була більш політизованою. Тим не менше, ми отримали можливість обговорити дуже реальні проблеми, з якими сьогодні стикаються наші організації в усьому світі і відчутти нашу силу і згуртованість, підкріплену рішучістю і нашою численністю.

За проведення і організацію цих двох щорічних заходів відповідала Марія Туцька, голова Перемиського відділу Об'єднання Українців Польщі. Від себе особисто та від імені мистецько-музейної референтки СУА Зоряни Гафткович і стипендійної референтки СУА Марії Полянської ми дякуємо за теплу і гостинну атмосферу, яку створили пані Туцька та її комітет.

Маріянна Заяць, голова СУА.

85-річчя СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ (1925–2010)

СЛАВА ЖІНЦІ – СОЮЗЯНЦІ

В цьому ювілейному році Союзу Українок Америки в кожному числі журналу „Наше Життя” поміщена стаття про визначну членку нашої організації, яка своєю довголітньою працею внесла значний вклад в розбудову СУА. В даній статті я хочу прославити працю пересічної Союзянки (Every Women). Адже кожна Союзянка є цеглинкою міцної стіни великої будівлі, ім'я якої – Союз Українок Америки. Гортаючи сторінки Конвенційної книги XXVIII Конвенції СУА, мимоволі проймасяся гордістю за те, що належиш до жіночої організації, яка має таку славну історію. В численних привітах, які надійшли до СУА з нагоди Конвенції, дано високу оцінку праці Союзянок упродовж всього існування СУА. Ось деякі з них.

† Стефан Сорока, Митрополит-Архієпископ УГК Церкви в США: „... Хочу віддати належну шану подвижництву та жертовності нашого жіноцтва, яке ніколи не складало своїх натруджених рук в години бід і тяжких випробувань. Власне жінки виносили на своїх плечах весь тягар духовного виховання підростаючих поколінь, збереження і передання національних традицій, моральної та матеріальної підтримки тих, хто залишився за залізною завісою, були голосом правди, просвітителями вільного світу про історію, долю й боротьбу України за свою незалежність. У цьому контексті знаменною є праця Союзу Українок Америки з захисту людських прав і життя.”

† Антоній, Архієпископ УПЦеркви в США: „... Складаю Вам щире подяку за Ваш дорогоцінний вклад в духовне і культурне життя Українського суспільства в цій благословенній країні.”

Віктор Ющенко, Президент України: „... Високо цінуємо вашу любов до України, вагомий внесок у становлення нашої незалежності та державності, а також те, що пам'ятаєте про свої коріння, плачете рідну мову і традиції. Ви завжди були провідниками українських інтересів у світі... “

Олег Шамшур, Посол України в США: “... Завдяки зусиллям українок Америки засновано низку гуманітарних та благодійних фондів, видається щомісячний журнал „Наше життя”, функціонує Український музей у Нью-Йорку... Впевнений, що Ви і надалі перебуватимете в авангарді світового українства...”

М. М. Кириченко, Генеральний Консул України в Нью Йорку: „... У далекому 1933 році Союз Українок Америки був ініціатором створення у США «Комітету помочі голодуючій Україні» та підготовки спеціального меморандуму, що був надісланий Президенту Рузвельту та його дружині, сенаторам, конгресменам, американським громадським організаціям та ЗМІ...”

Аскольд Лозинський, Президент Світового Конгресу Українців: „... Серед основних напрямків Вашої діяльності слід назвати збереження української ідентичності та культурної і мистецької спадщини, працю в обороні людських та національних прав українців у боротьбі проти торгівлі жінками, донесення до всього світу інформації про події на нашій Батьківщині, а також моральну й матеріальну допомогу Україні і українцям.”

Марія Шкамбара, голова СФУЖО: „... Ваша праця в ООН та Національній Жіночій Раді заслуговує на велике признання... Ви, дорогі подруги, можете з гордістю поглянути у минуле і ствердити велич ваших жертвних зусиль та змагань в організованій праці...”

Оксана Бризгун-Соколик, почесна голова СФУЖО: „... Оцінюю ваш стипендійний фонд, за працю якого на VII Конгресі СКУ Ви дістали найвище громадське відзначення – медалю св. Володимира Великого... Ви – основоположниці СФУЖО, яка працює вже 60-ий рік! Ваша організація в тому історичному 1948 р. знала, що в спільній праці і єдності є сила.”

Dr. Anamah Tan, President International Council of Women: “UNWLA has an illustrious track record since its founding in 1925. The ICW-CIF commends the UNWLA for its tireless work in the setting up of the Ukrainian Museum in 1976 with artifacts brought for the Worlds Fair on Chicago in 1933. The ICW-CIF also acknowledges the important initiative of the program Milk and Roll for the youngest school children in Ukraine.”

Mary Singletary, President NCW/USA: “As one of the affiliated organizations since 1952, your members have contributed to the work of National Council of Women/USA and the International Council of Women. Your work was always appreciated.”

Михайло Савків, мол. Президент УККА: „... УККА високо цінить працю СУА, найстаршої і найбільшої жіночої організації в США та Вашу допомогу у наших спільних проєктах. Наша співпраця є особливо важливою цього року в контексті відзначення 75-их роковин українського Геноциду 1932-1933 років... Ваш вклад у відзначення цієї річниці є надзвичайно цінним... П'ять років тому, у 70-ліття Голодомору, СУА видав спеціальне число журналу „Наше життя”, присвячене пам'яті жертв Голодомору...”

Ігор Гавдяк, голова УАКР: „... Союз Українок Америки, як найстарша українська жіноча організація в Америці широко відома своєю довголітньою діяльністю, а своїм органом «Наше Життя» творить бастион для відродження нашої національної ідентичності в Америці.”

Ольга Гнатейко, голова Управи УМ в Нью-Йорку: „... З-поміж знаменних заслуг СУА є заснування Українського Музею Союзом Українок Америки у 1976 році. Це було природне рішення організації, яка завжди плекала свідомість серед свого членства, що українська жінка – берегиня культурної спадщини народу.”

Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка „Самопоміч”, Чикаго: „Сердечно дякуємо всім „союзнякам” за їхню посвяту і відданість розвитку родинного та громадського життя. Українські жінки, працюючи разом, становлять могутню силу.”

Ірина Куровицька, Голова СУА: „... Проведення в Києві Національною Радою Жінок України Генеральної Асамблеї Міжнародної Ради Жінок, про яку ми лише мріяли – стало дійсністю. Всі наші почини, які допомогли і улегшили життя багатьом, від найстаршого до наймолодшого, чи за допомоги Суспільної опіки, чи Стипендійної акції, увінчалися успіхом... Шановні, ми маємо чим гордитися.”

Анна Кравчук, Почесна голова СУА: „... Вітаю Стипендійну акцію СУА із 40-річчям безперервної діяльності – допомоги українській студентській молоді в Україні та діаспорі. Вітаю Український Музей в Нью-Йорку з 30-річчям! ... Не забуваймо пошанувати членок СУА, які своєю довголітньою невтомною працею та посвятою уможливили успіхи нашої організації.”

З ювілеєм Вас, дорогі Посестри-Союзянки! Шануймося, бо ми того варті!

ОСТАННЯ ГЕТЬМАНІВНА

Нещодавно в Україні перебувала знову наймолодша дочка гетьмана Павла Скоропадського Олена Отт-Скоропадська. Щороку її приїзд в Україну – це подія, вона ж бо є останнім свідком історичних подій, пов'язаних із прізвиськом Скоропадських.

Олена Скоропадська народилася уже в Німеччині 1919 р., коли родина була змушена залишити Україну. Гетьманат Павла Скоропадського тривав дуже коротко, тільки 8 місяців (від квітня – до грудня 1918 р.) та закінчився проти-гетьманським повстанням, помимо чималих досягнень у царині зовнішньої і внутрішньої політики гетьманського уряду. Гетьман зрікся влади й виїхав за кордон на домагання Директорії УНР.

Наймоладша гетьманівна виростала поза політикою, але її сім'я, живучи біля Берліна, була куточком України. До батька постійно приходили люди, як згадує “з українських питань” і вона постійно чула – Грушевський, Дорошенко, Липинський, Винниченко, Петлюра... Проте, коли улюблений брат Данило, якому батько передав керівництво гетьманським рухом, помер 1957 р. у Лондоні під час загадкових обставин, коли Москва за кордоном знищила Лева Ребета й Степана Бандеру, Олена Скоропадська також почала цікавитись українською справою.

Вперше Олена Отт-Скоропадська зі Швейцарії, де проживає від 1946 р., приїхала в Україну 1991 р. Цього року її знову радо вітали в Києві представники Союзу Гетьманців Державників, а 22-го червня у Будинку Вчених відбулася презентація книжки “Остання з роду Скоропадських.” В книжці – споминах вона надзвичайно цікаво розповідає про життя своєї сім'ї.

Колись Скоропадські мали великі маєтки на Полтавщині, Чернігівщині. Дідо гетьманівни по матері, ген. Петро Дурново, був одним із найбагатших людей Петербурга, у нього були також маєтки в Україні.

Закордоном сім'я Скоропадських не жила в розкошах, бо все родинне майно залишилось в Україні. Мали свої фінансові труднощі

то ж усі працювали. Мама професійно шила, продуктів майже не купували, бо мали свій город, курей, свиней, козу. “Мама працювала як селянка, а батько їй допомагав.”

Приїжджаючи в Україну, разом із чоловіком Людвигом Отт, намагається зробити для неї щось корисного. Вона передала в дар музею гетьманства в Києві 5 історичних портретів українських гетьманів: Богдана Хмельницького, Павла Полуботка, Петра Дорошенка, Данила Апостола, Івана Самойловича та два жіночі портрети 17 і 20 ст. – Насті Скоропадської та матері гетьмана Кирила Розумовського, а також барельєф із бронзи гетьмана Павла Скоропадського роботи скульптора Єлисавети Скоропадської-Кужим, старшої дочки гетьмана. Всі ці картини є копіями автентичних полотен 18 ст.

На запитання кореспондента, що б Ви побажали українцям, пані Олена відповіла: „Україна – це те, про що у нашій сім'ї думали й говорили, на що постійно працювали. Ми з чоловіком уже розпочали гармонійне життя швайцарських пенсіонерів. І тут раптом усе змінилось – Україна стала незалежною! Наше життя набрало тепер зовсім іншого перебігу. У нас з'явилися нові інтереси, багато нових українських друзів, усе закрутилося навколо України. Я думаю, що головне для народу України, щоб вони почувалися українцями й частиною держави. Це велике щастя, що нарешті у нас є своя держава. Я зі всієї родини Скоропадських найменше зробила для України, бо так склалося моє життя, але мені найбільше з усіх моїх рідних пощастило побачити нашу державу вільною. Це величезне щастя і ми всі повинні сприймати це, як Дар Божий та гідно її шанувати. Я розумію, що життя в Україні зараз дуже важке, але вся наша родина завжди вірила в те, що Україна постане й знайде свою долю. Треба брати участь у виборах, цікавитись життям держави, а тоді життя можна буде змінити на краще.”

Ярослава Панчук,
культосвітня референтка 74-го Відділу СУА,
Чикаго

ВИВІЗ

Львів понуро мовчав. Така тиша буває тільки перед великою бурею. І ця велика буря настала справді. Вночі львівські мури стали свідками великих людських трагедій. В цілому місті “визволителі” провели масові арешти і вивози місцевого населення в Сибір. Окупантам треба було здобути на заході “жилплощадь”.

Цілу ніч гуркотіли машини, везучи людей на пересильні пункти.

Мене викликав телефонічно сусід моєї доброї знайомої, щоб я прийшла переночувати з дитиною, бо батька арештовано і вивезено на Сибір, а мама втекла і тепер дівчинка сама плаче в хаті. Я відповіла, що зараз прийду. І справді скоро прийшла, хоч жила далеко. Зеня, 8-літня дитина, сиділа на ліжку з заплаканими очима, а її худенькі плечі здригалися від схлипування. Вона вже не мала сили голосно плакати. Я, як уміла, потішала дівчинку і вона незабаром пішла спати. Розбудив нас різкий стукіт у двері о 4-ій годині ранку. До хати увійшли кагебісти і питалися у дівчинки, де її мама. Але ні Зеня, а тим більше я, не могли знати, де заховалася пані Марійка. Кагебіст сказав до дівчинки: – „Не знаєш, ти, бандітское отродье, то ещю узнаєш”. Мені було сказано йти з двома солдатами шукати господиню. Я йшла за солдатами, що несли каганець, як сліпа, бо не знала навіть, де в тій хаті є пивниця. Скоро солдати повернулися назад, не знайшовши, очевидно, господині. Кагебісти відїхали. Я думала, що на тому кінець, і вони більше вже не будуть цікавитися цією хатою. Вирішила, що мені необхідно довідатися, чи у моєї хресної матері не було подібного наскоку. Я попросила сусіда, який мене викликав, щоб побув з дитиною, поки я не повернуся, і пустилася швидко в дорогу. Йти довелося пішки, бо трамваї в таку ранню пору ще не їздили.

На вулиці не було живої душі. Я йшла швидко, думаючи тільки про одне: коли скінчиться цей несамопитий вивіз. Недалеко від мешкання моєї хресної мами вулицею прокотилася з великою швидкістю тягарівка. Я провела її очима. Те, що я побачила, запам'яталося мені на все життя. На високій купі недбало зав'язаних клунків сиділи сільські жінки і жалісно голосили.

Серед них одна гарна молодиця тулила до грудей завинене в хустину немовля. Її темні очі дивились в далечінь з виразом такого бездонного болю, що мені завмерло серце, а сльози самі потекли з очей. Я швидко, майже бігцем, попрямувала до хресної. Задзвонила і з полегшенням віддихнула, коли хресна відчинила двері. Слава Богу, її минуло це нещастя. Розказавши про все, що сталося, та що бачила, я, як і обіцяла, пішла назад до дитини. Трохи ноги боліли, але то нічого, тільки, щоб усе було добре. Увійшовши у входову браму кам'яниці, побачила, що назустріч мені йде двірничка. Зблизившись зі мною, вона промовила: – „Вам нічого тут робити, їх вивезли, і дівчинку і сусіда, що був з нею, а хату опечатали, увійти туди не можна.” Мені від несподіванки почорніло в очах і я присіла на підмурівок. Коли прийшла до себе, то вже не почуття болю і страху заливало моє серце, а ненависть, погорда і бажання помсти.

На підніжку лежав розбитий черепок, як потоптана людська гідність. Я піднесла його і жбурнула в сторону когось невидимого.

Через два дні запечатане мешкання було відкрито, і до нього спровадилася сім'я кагебіста, а skonфісковане владою майно вивезених дістало нових господарів.

Мирослава Мирошниченко

І день іде, і ніч іде.
І, голову схопивши в руки,
Дивуєшся, чому не йде
Апостол правди і науки?

Тарас Шевченко
(1860, С.-Петербурґ)

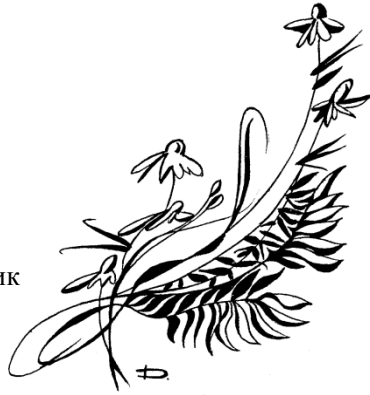

Леся Храплива-Щур

КВІТКА МУК І КРАСИ...

*Ти квітку мук
Із гордих рук
У мої передав,
Щоб берегти
Ціле життя, –
Беззвучно
Прошептав.*

– Ірина Сенік

І сталося це в неділю, 25-го жовтня 2009-го року... Коли золотилося осіннє листя у довітньому промінні, коли дарувало світові свою красу ще хоч на останню мить... «Білу айстру любови подаруй мені, осене...».

У таку пору прийняв до Себе Всевишній велику поетку, витонченого естета-мистця, довголітню мученицю, Героїню України і світу, почесного члена міжнародного Пенклубу, невтомну Берегиню добра і правди ІРИНУ СЕНИК, – справжню Українку і Людину з великої літери. Тоді саме визначив Господь її межу земних страждань і покликав до Себе по нагороду за ціле її життя. За те, чим була для своїх сучасників на грані бурхливих подій останнього століття, за те, що залишить вона пам'ять про себе у свідомості всіх, «хто буде в Бога й Україну вірити».

Виростив її Львів, де народилася 8-го червня 1926 р., тільки на два роки пізніше після мученицької смерті Ольги Басараб. Її ж могилу на Янівському кладовищі Ірця прикрашувала квітами ще дитячими руками, а підрісши, спішила туди на таємні підпільні зустрічі. Там і зародилося її перше янгольсько-чисте кохання до однодумця, студента Богдана Куницького. Та що ж? Пішов «на схід» із славними «похідними групами» на початку німецько-большевицької війни і... вже не повернувся. Залишив їй нев'янучу «синю чічку» свого заповіту. Про це писала вже трохи пізніше в ув'язненні: «Ти квітку мук із гордих рук... на все життя...» Ростив тендітну дівчинку Княжий Львів, повний живої ще романтики Визвольних змагань. Плекали її з

любов'ю і надіями глибоко побожна мати Марія та батько Михайло, колишній Січовий Стрілець, заохочував всебічний приклад старшої сестри Леоніди – Льоні. Ще ученицею «Рідної Школи» ім. короля Данила Ірина стала членкою Юнацтва Організації Українських Націоналістів, а вже в шістнадцять років – членкою ОУН. Виконувала безстрашно й успішно відповідальні та небезпечні завдання, підготовляла молодших подруг до трудів і небезпек національної боротьби.

Починала писати вірші ще дев'ятилітньою і згідно з цими зацікавленнями вступила на філологічний факультет Львівського університету. А вже незабаром, у вісімнадцять років, в 1945 р., життя повело її на інші, куди вищі і трудніші студії. Тюрма на вул. Лонцького, слідство з побоями, рани, що ще довго ятрилися і вимагали операцій. І врешті суд із звинуваченням її, як зв'язкової Романа Шухевича. Засуд – 10 років концтабору в околиці сибірського Тайшету, Братська... Лупання скал джаганом, двигання залізничних шпалів, лісоповал... Надголодь на сибірських морозах...

*Навколо Братська
Могил братські.
На трупах в'язнів –
Тисячі трас.
На трупах в'язнів –
Тисячі ГЕС.
Ми тут страждали,
Ми тут вмирали...*

Писала вона потайки, бо разом з неписьменною працею виношувала в душі образ гармонійного Божого світу – світу краси і правди. Божої і Української. Була в тих віршах високої поетичної вартості та емоційної напруги і отужена родина, і так барвисто сприйнята природа далекої України, і ювелірно-витончено висловлені жалі на принизливе, нелюдяне становище «зека» – безправного в'язня на тлі понурих сибірських краєвидів. Та негавали і бадьорі, бойові нотки:

*Я знала, знала ще зрання,
Що навіть найбільші страждання
Не приносять народові волі.
Її здобувають на бранному полі.*

Записувала свою поетичну творчість на важко здобутих і пильно хованих клаптиках паперу, які однак не раз потрапляли в руки «ментів» і були знищені, а їх авторка – покарана. Висловлювала свої мрії в мініатюрних вишивках на крайках здобутого з трудом полотна: витончені стилізації українських церков, знамен, іконок, цілі вишиті цитати із наших Пророків.

Дозволено їй два листи на рік... Та писати не було куди. Всі найближчі були ув'язнені, батько помер в тюрмі. Самітність була такою глибокою, що на свої іменини могла привітати... сама себе віршем «Тобі, Ірино!»

Вийшла з табору з другою клясою інвалідності на заслання в сибірський Анджеро-Судженськ Кемеровської обл. Та сама неволя, хіба що без колючих дротів. І... щастя в нещасті – тут каралися, заслані сюди, мати, сестра Леоніда та малолітній брат Роман. Спільне нещастя, поділене горе... Та вже невдовзі поховала Ірина в чужій землі і матір, і сестру. Витерпіла операцію хребта. Закінчила заочно з відзнакою курси медсестер.

Відтерпівши до кінця свій засуд, повернулася в 1968 р. до Івано-Франківська. Львів був недосяжний для «репресованої». Працювала недовгий час в туберкульозній лікарні. Це був час світанку дисидентського руху. Познайомилася з Вячеславом Чорноволом, Валентином Морозом, допомагала у поширенні «Самвидаву», незважаючи на «недремне око» КГБ.

Заарештували знову у 1972-му році. Засуд був на 5 років табору та 5 років заслання. Шостий рік їй уже в таборі додав суддя за прочитаний привселюдно єдиний її вірш російською мовою з осудженням советського режиму.

Засуд відбувала у Мордовії в гореславному таборі номер 385. Там були крім старшої вже Катрусі Зарицької-Сороки, молодші, але того ж розкутого духу: Ірина Калинець, Ніна Караванська, Надійка Світлична, Оксана Попович, Степанія Шабатура. Разом гарували, тужили, співали українські пісні, завжди під небезпекою врочисто відзначали церковні свята, національні річниці. І творили живу легенду для нескорених майбутніх. Першою у всіх задумах була Ірина. Весела, дотепна, рухлива. Як міцно була здружена ця група засуджених жінок, можна судити по такому випадку: Степанія Шабатура, що перед тим була переведена в Казахстан, зверталася до уряду з проханням

дозволити Ірині Сенік відбувати заслання з нею разом, щоб взяти хвору й непрацездатну товаришку недолі під свою опіку і на своє повне утримання.

Ще будучи на другому засланні, Ірина в 1979 році зголосилася в члени «Української Гельсінської Групи», напівлегальної, але пізніше жорстоко караної групи оборони прав людини під проводом Миколи Руденка. Туди вступали і нескорені в'язні: Юрій Шухевич, Василь Стус, Данило Шумук, Надія Світлична та інші. В 1977 р. появилася в діяспорі і перша книжка віршів, вишивок та документів наших ув'язнених жінок «Нездоланий Дух» українською мовою з англійськими перекладами для міжнародної інформації завдяки старанням невтомного речника нашого дисидентства у вільному світі – Осипа Зінкевича.

У той же час шкільна подруга Ірини, Наталка Даниленко видала в Америці книжку її творчості „Сувій полотна”. Книжка розійшлася по діяспорі так швидко, що навіть рецензенти з трудом її дістали.

Після повного терміну другого заслання, разом 34 роки неволі, Ірина повернулася у 1983 році в Україну. Поселилася хоч недалеко Львова, (все ще забороненого „рецидивістці”!) у Бориславі. Нарешті змогла зажити життям, достойним людини. Та заслужений відпочинок після таких важких переживань розуміла вона по-своєму: їздила невтомно по школах, жіночих товариствах, заводах, з'їздах, конференціях, по Україні та поселеннях в інших країнах, включно із Замор'ям. Ширила нарешті в повний голос свою й нашу вистраждану в довгій мовчанці правду. Передавала її щедро молодшим поколінням.

Тоді врешті появилися друком перші збірки її віршів („Загратована юність”, „Сив'язь слів, дротів і ґрат” та ще „Казка Бабусі Ірини для внука”, „Метелики спогадів”). Її ім'я згадували у жіночих виданнях „Ми в історії”, „Українка в історії”, створили про неї документальний фільм. А відділ Ліги Українських Католицьких Жінок Канади про парохії св. Дмитрія у Торонто видав „Білу айстру любови”, розкішний альбом її віршів, віртуозних взорів та моделей застосування української вишивки у модерному одязі.

Діждалася Ірина хоч тепер родинного щастя, одружившись у 1983 році із щирим однодумцем, теж колишнім політв'язнем Василем Дейком. Та й це тривало недовго, після довгої важкої недуги відійшов у Вічність улюб-

лений Друг. І цей удар переживала вона мужньо, хоч особливо боляче.

Все ж нарешті сповнилося: „Ти мене, Україно, поклич! Я любов'ю сповню Тобі борг!“... А „Квітка мук” розцвіла належним розумінням і пошаною до Неї серед усього українського громадянства – та й навіть, як знаємо, в міжнародних кругах. Її іменем називали відділи наших жіночих товариств та молодечих організацій. Про Неї писали, Її вітали з найбільшими почестями. Але... не це було найважливішим для Неї, яка звикла без вагання віддавати Дружам усе, що мала. Вона раділа вистражданою свободою слова, відродженням так важко заслуженої державности. А щирі „дари любови” громадянства зразу призначала чи то на „святого Миколая” в бориславському садочку, чи на видання якоїсь просвітньої книжки... На матеріальні справи, як сама писала, звертала Вона найменше уваги...

Та все-таки з часом кволе і натомлене нелюдськими стражданнями тіло таки перемагало бодрого духа. Причинилося й потайне важке побиття Її, – дехто натякає, що, мабуть теж політичного характеру... Останні роки життя Ірини були знов безперервною, безвихідною мукою. Та навіть до прикутої вже до ліжка приходили без перестанку люди здалека і зблизька – по добру пораду у громадських справах та – підйом духа, який випромінював зі самої Її присутности. Родина брата Романа, який нарешті повернувся теж на Батьківщину, оточила Її особливою увагою та любов'ю; давала хоч на кінець життя почуття захисту й затишку.

Спочила Ірина Сенік на достойному Львівському Личаківському кладовищі, в окремому почесному відділі Дисидентів, близько легендарної Катрі Зарицької. Але Білій Квітці, – Айстрі духовної величі Ірині Сенік – не суджено зів'янути ніколи. Вона із роду Вічних.

Молитва Мері Стюарт

Боже, збави нас від дрібничковости,
Дай нам велич думки, слова і чину.
Не шукай зернинки зла у ближнього,
Але знайди шлях до самопізнання.
Не суди своїх близьких,
Зустрінь їх віч-на-віч
З повагою і без упереджень.
Не будьмо суворі в осудах –
Але завжди щедрі і благородні
В слові і дії.
Дай нам можливість пізнати,
Що тільки маленькі речі творять різниці,
Але у величі Творця – їх немає!
Дай нам можливість доторкнутися і пізнати
Людське добро і сердечність нас усіх.
І о, Боже, не забудь, щоб ми були
Витривалими, творчими і ласкавими!

– Переклад *Наталії Даниленко*

СВЯТО ЖІНКИ ГЕРОЇНІ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Виконавці свята «Жінки Героїні», зліва до права: Віра Левицька-Кліш (ведуча), Дарія Шуст (головний доповідач), Ігор Торкіт (співак), Анна Гаврилюк (голова 90-го Відділу), Ірина Бучковська (голова Філядельфійської Округи), Христина Юрчакевич (гра на фортепіані), Христина Турченко (читання листів І. Сенік).

Фото: Ігор Шуст.

З далеких Карпат донісся тужливий голос трембіти, сповіщаючи, що перестало битися серце великої Доньки України Ірини Сенік. Відійшла у Засвіти велика патріотка, нескорена мучениця за велику ідею, за любов до України.

Щоб пом'янути та помолитись за світлу душу Ірини Сенік, на замовлення управи Округи СУА у Філядельфії відправилась св. Літургія з панахидою у церкві св. Архистратига Михаїла у Дженкінтаун, РА.

Для мене ім'я Ірини Сенік дуже близьке, ми переписувалися з нею понад два роки (1981-1983), коли вона відбувала своє друге заслання. Ці листи зберігаю як дорогу реліквію. Повернувшись з церкви, вийняла з коробки, перев'язаної стрічкою, пакетик листів і листівок із зворотньою адресою: «СССР, КАЗ. ССР Уш-Тебе, Джамбула 41, Сенік І.М.» Читала з запертим духом, поки не прочитала всі 42. Це не звичайні листи, вони навіяні спогадами про минуле, про тогочасне життя, часто переплетені поезією. Велика віра в Бога додавала їй мужності пережити невимовно жорстоке життя, вона була оптимісткою, ніжною, як квітка: «...тепер живу у хатці на курячій ніжці і молю Бога, аби мені до неї спокій послав...». Або: «Ось уже почало пекти як на сковорідці Казахське сонце, а я хочу в Карпати, в Космач чи Косів.

Боже, який же то рай на землі! До зустрічі в полонині, а може і на Goverлі...»

В ті роки СУА надавав велику допомогу політ'в'язням та їх родинам. Суспільна опіка Філядельфійської Округи активно включилася в цю акцію. Я, як референтка Округи, порозумівшись з Надійкою Світличною, за її порадою нав'язала зв'язок з Іриною Сенік. Спільно з Наталею Даниленко готували та посилали посилки. Найбільшою втіхою для Ірини були аркуші з узорами вишивок. «...не лише на пункті Карпат, а ще більше я є «крейзі» щодо вишивки...»

Ірина догадувалася, що допомога приходить від організації, бо часто зверталась: «Дорогі пані, дякую Вам за різдвяні привітання...», або: «...Вітання всім паням, особливо моїй Надієчці (Світлична) з Козаками та п. Наталці...» (Даниленко). «... я чомусь повертаюся до думки, що ми всі обов'язково зустрінемося, авже ж, бо не дивлячись на

Затьмянене небо,
Затьмянене сонце,
Осінніх дощів перестуки.
Лише в куточку хати
Не кидає ткати
Надій волоконце павук.»

Цьогорічне свято Жінки – Героїні у Філядельфії влаштовував 90-й Відділ СУА ім. Олени Степанів в залі УОКЦ, Дженкінтавн в галереї ім. д-ра Черника. Заля святково прибранна вишивками, на стінах портрети видатних жінок, на почесному місці портрет Ірини Сенік, жіноцтво у вишиванках. Свято відкрила голова відділу Аня Гаврилюк, вітаючи численну публіку, просить вшанувати хвилиною мовчанкою світлу пам'ять Ірини Сенік. Під спів молитви «Під Твою милість», проспіваної дуєтом Христини та Ігоря Торкіт, Оксана Кирилюк поклала китицю білих троянд під портретом Героїні.

Програму свята вміло вела досвідчена ведуча Віра Левицька-Кліш, час до часу звертаючись до поезії Ірини Сенік. Подружжя Торкіт прекрасним виконанням повстанських пісень «Гарні вечори» і «Черемшина» отримали бурю оплесків.

В своїй доповіді Дарія Шуст, наче білою ниткою мережки, провела нас через ціле страдницьке життя Героїні, зупиняючись на важливих його етапах. Ще в юнацькі роки Ірина вирішила жити для України. Дорога, яку вона вибрала, була тернистою, повною важких небезпек, які не можна було оминати. Великий талант Ірини проявився в мистецтві слова та вишивки, в творчій праці вона знаходить забуття та радість в найтяжчі хвилини життя, як підкреслила доповідачка, що в основі поетичної творчості Ірини Сенік є людина і природа, а домінуючими мотивами – туга і біль:

«Над моїм болем постійно плаче,
Зорями плаче зажурена ніч...»

А з голкою й ниткою йшла постійно, йшла через ціле життя, творячи чудові взори. 33 тернисті роки Героїні пройшли в каторзі та засланні, забравши в неї молодість, здоров'я, але не зламали її. Доповідь Дарії Шуст справила добре враження на слухачів своїм глибоким змістом.

В концертній програмі Х. Торкіт-Юркевич виконала на фортепіано твір В. Безкоровайного «Поема», порпурі «На Україну» В. Присовського та «Танго» невідомого композитора. З вибраних листів Ірини Сенік до Надії Оранської читали В. Левицька-Кліш, Д. Шуст та Христина Турченко. Їхніми устами промовляла сама Ірина Сенік з далеких Казахських степів, розкривала свою зболілу душу спогадами про давні щасливі дні, про мрії повернення до рідного Львова.

Завершувало програму фото-відео, опрацьоване Мартою Пеленською. На екрані пересувались світлини, книжкові видання, вишивки-мініатюри – праця Ірининих рук у супроводі знаменито підібраною композицією музичного озвучення «Україно» у виконанні Тараса Петриненка, зворушивши глядачів до сліз.

Свято закрила голова відділу А. Гаврилюк, висловивши подяку всім виконавцям, глядачам, та запросила оглянути виставку цінних експонатів: вишивок праці рук Ірини Сенік, книжок, подарунків від Героїні в час її відвідин Філядельфії в 1989 р.

Ще довго не розходились присутні, обмінюючись враженнями про свято Жінки Героїні, яке пройшло на високому мистецькому рівні.

Надія Оранська

Сила

Жіноча коса має в середньому 200 тисяч волосинок і може втримати вантаж у 20 тон.

A woman's braid has approximately 200 strands of hair and can bear a 20-ton weight.

Просимо пересилати свої оголошення та інформацію до Комітету вебсайту СУА, який перегляне Ваше повідомлення і помістить його на нашому вебсайті. Прошу подавати інформацію українською і англійською мовами і висилати їх або на e-mail адресу: cyawebmaster@UNWLA.org, або: *Zoriana Haftkowycz 761 W. Foothill Rd. Bridgewater, NJ 08807. Тел. 908-231-9158.*

ОСТАННІ ЗУСТРІЧІ

У лютому 2009 р. 17-й Відділ СУА ім. Олени Теліги м. Маямі влаштував імпрезу вшанування жінок героїнь України, на якій українська громада мала можливість познайомитися з життєвим і творчим шляхом поетки, мисткині, довголітнього політв'язня, нескореної Ірини Сенік. Союзянка Тамара Гурін запропонувала оголосити збірку грошей для допомоги Ірині Сенік. Голова нашого відділу Лідія Гаврилів зв'язалася з СУ м. Стрія і дізналася, що п. Ірина прикута до постелі важкою хворобою. Було зібрано 500 дол. На зборах було вирішено передати цю суму особою, яка найшвидше поїде в Україну.

В квітні я їхала до Львова і мені було довірено вручити допомогу Ірині Сенік. Приїхавши до Львова, я зв'язалася з опікуном п. Ірини Орестом Сеніком та головою СУ м. Анастасією Закидальською. Ми домовилися про зустріч.

Теплого травневого дня я попросила сина, щоб завіз мене до м. Борислава, де мешкала п. Ірина. Борислав зустрів нас страшенно розрушеними дорогами, перекопаними вулицями та тротуарами. Декілька разів ми зупинялися та запитували адресу і люди Борислава показували нам напрямок.

І ось ми вже на порозі помешкання Сеніків. Двері відчинила нам приємна жінка – дружина лікаря Ореста Сеніка. Тут були вже А. Закидальська та О. Сенік. Кімната була досить просторою. З однієї сторони стояли два ліжка, з протилежної – шафа для одягу, канапа та велика книжкова шафа, вщерть наповнена книгами та сувенірами. На чільному місці – портрет Лесі Українки.

Пані Ірина сиділа на ліжку, я привіталася, назвала себе і почула запитання: «А звідки ви?» Я відповіла, що з Маямі і маю за честь

вручити їй гроші, які союзянки зібрали на святі героїнь. Розповіла і про саме свято, де ми презентували Ірину Сенік, як Героїню світу і України. Знаючи, що п. Ірина погано бачить, я хотіла віддати гроші опікуну, але п. Орест сказав, щоб я особисто віддала їх адресатові. Пані Ірина щиро подякувала за допомогу, сказавши, що тепер матиме на лікарства та інші необхідні речі.

Зав'язалася розмова. Пані Ірина розповіла, що була в Канаді, Нью Йорку, Чикаго та інших містах Америки, але в Маямі не була. З відтінком жарту запитала: «А може ще буду?» Незламна жінка!

Я знала, що п. Ірина мала пошкоджений хребет, була довгий час прикута до ліжка, але ніколи не пасувала перед труднощами. Завжди з вдячністю згадує тих лікарів-хірургів з Ленінграду, котрі прооперували її і вона змогла повернутися до повноцінного життя, хоча й залишилася інвалідом – не могла важко працювати. Пригадала також арешти, катування, каторжну працю. Читала вірші, розповіла, що любить багато вишивати (вишиванок в кімнаті було багато). Ця жінка ні на що не скаржилась, а з великою любов'ю говорила про свого брата, його дружину, їхніх дітей. А ще говорила, як вона любить місто свого дитинства і юності – Львів, який часто їй сниться.

Я розуміла, що година візиту для хворої, хоч і сильною духом людини, була втомлююча. Зробила кілька світлин на згадку і стала прощатися. На прощання господарі подарували для нашого відділу останню автобіографічну книжку Ірини Сенік «Метелики спогадів». Подякувавши за цінний подарунок, я повідомила, що десь за місяць навідається до її оселі і голова нашого відділу Л. Гаврилів.

Неля Плечінь,
членка 17-го Відділу СУА

Бог не завдавав ще нікому хрести, які не в силі нести. – Ірина Сенік.

Зліва: голова Стрийського Осередку СУ Зеновія Ханас, голова 17-го Відділу СУА Лідія Гаврилів, Героїня світу Ірина Сенік, Юрій Гаврилів.

Весна і початок літа 2009 р. в Західній Україні видалися вельми прохолодними, лиш зрідка тішачи людей сонячними теплими днями. Після спекотної і завжди сонячної Флориди довелося одягати светри та плащі.

Прибула я до Стрия, що на Львівщині у передгір'ї Карпат, у другій половині травня і відразу поринула у родинні та приватні справи. То ж Ірину Сенік у Бориславі відвідала аж у Зелену суботу, напередодні уродин поетеси – 6 червня. Товариство мені склали голова Стрийського осередку СУ Зеновія Ханас та мій чоловік Юрій.

Дорога до Дрогобича мені була добре знайома, але в Бориславі я була тільки декілька разів. То ж, коли чоловік звернув на якусь дорогу, я засумнівалася, чи вона нас приведе до Борислава, не було жодних дороговказів, а сама дорога була в жахливому стані. Стало зрозуміло, що Борислав переживає не найкращі часи і мабуть є відпрацьованим регіоном з вичерпаними ресурсами нафти і інших копалин. Нечепурним виявилось і саме місто. Пошуки тривали недовго і ось ми вже перед будинком, де є помешкання Ірини Сенік. Це досить велична будівля, збудована ще за Австро-Угорщини для адміністрації чи то нафтових, чи соляних копалень.

Двері відчинив нам братанок пані Ірини Орест. Високий симпатичний чоловік, дуже

подібний до своєї тети. Пані Ірина лежала на одному з двох ліжок, повернена до вікна. Пан Орест допоміг їй сісти і ми привіталися. Мусіли говорити голосно і нахилитися ближче до вуха, бо п. Ірина погано чула і бачила.

Так, це була та сама Ірина Сенік, знана мною в 90-х роках, хоч дуже постаріла і зболена. Не можна було вловити блиску її погляду – очі майже зовсім затягнені більмом. Зате її мова залишилась такою ж енергійною і живою, як була колись. А пам'ять – це просто диво! Коли я відрекомендувалась і сказала, що приїхала з Маямі, то вона відразу пригадала, що її відвідувала Неля і передала їй гроші. До речі, зауважила, що наш відділ є першим, хто їй надав таку вагому допомогу. На мої запитання п. Ірина відповідала чітко, згадуючи безліч імен, прізвищ та подій. Не проходило жодне слово нарікань чи жалю за своє пошматоване життя, тільки час від часу відпускала саркастичні шпильки і жарти на адресу колишньої комуністичної влади та енкаведистів. Говорила, що має добрий догляд в особі братового сина і його дружини, відчуває те родинне тепло, якого була позбавлена вже у вісімнадцять років життя. Гріли її серце спогади про закордонні подорожі і численні зустрічі з цікавими відомими людьми. Ці зустрічі і подорожі були винагородою для неї за десятки літ страждань і принижень по тюрмах і засланнях.

У своїй розмові не вважала себе старою

та немічною, а мислила і висловлювалася як дієздатна, що свідчило про силу її духу. Коли розмова торкнулася її поезій, то п. Ірина почала з пам'яті декламувати. Але як?! Живо, чітко, немов би читати з аркуша паперу.

В Ірини Сенік є багато віршів про її рідне місто Львів. Та, на жаль, після арешту їй вже не довелося повернутися до родинного гнізда, бо за присудом совєцької влади могла жити за 101 кілометр від рідного міста, як і всі політичні в'язні. Коли я обмовилась про це, пані Ірина схвильовано промовила: «Але я ще буду жити там!» Ось один з тих віршів, що разом з десятьма іншими спричинився до повторного одинадцятилітнього ув'язнення.

Львове, моє родинне місто,
До тебе вернусь я.

Не впаду у нетрях червоного царства,
Я пронесу усі митарства
І душі найяснішу лампаду
Принесу тобі, Львове коханий,
І її не згасити чекістам.

І вона повернулася до Львова. Тепер вже назавжди. Наприкінці жовтня 2009 р. прийняла останки Героїні України і світу, незламного борця, поетеси, мисткині, почесної громадянки міст Львова і Борислава земля Личаківського цвинтаря у Львові, залишивши нам свою творчу спадщину та Білу Айстру Любови до Бога, України і свого народу.

Вічна слава Героям!

Лідія Гаврилів,
голова 17-го Відділу СУА, Маямі

Суспільна Опіка СУА

В пам'ять дорогої членки **бл. п. Дарії Колатало** складаємо 110 дол. 70-ий Відділ СУА.

В пам'ять **відомого музиканта Оранського** Почесна членка 33-го Відділу СУА Ірина Кашубинська складає 50 дол.

\$25 Marta and Adrian Alboschy.

Фонд “Допомога сиротам в Україні”

З закінченням праці 10-го Відділу СУА ім. Лесі Українки в Філадельфії, складаємо 500 дол. З пошаною Управа і членки відділу.

\$150 Marta Volianuk-Wiegand.

З нагоди дня уродин моєї найдорожчої сестри Лідії Стасюк 100 дол. Христина Шипилява.

\$100 Jo-Anne Hunt.

В пам'ять **бл. п. Анни Сенкевич** складає 100 дол. через 119 Відділ Христина Вашук-Барташ (Рочестер, Н.Й.). Родині висловлюю найглибші співчуття.

Замість квітів на могилу нашої довголітньої приятельки **бл. п. Тетяни Рейнарович** складаємо 50 дол. Висловлюємо співчуття родині. Марія Підлуська, Лідія Закревська-Олинець.

50 дол. складає Ірина Кашубинська через 33-й Відділ СУА ім. Лесі Українки.

25 дол. Дануся Гелета.

Фонд “Допомога бабусям в Україні”

46-ий Відділ СУА ім. Олени Теліги в Рочестері, Н.Й. складає 1,500.00 дол. на Коломийський гериатричний пансіонат (Акція “Допомога і догляд для старших”). Датки складені: 1,000 дол. Ukrainian West Side Club, 500 дол. Товариство „Самопоміч”.

500 дол. 10-ий Відділ СУА в Філадельфії.

В пам'ять **бабці Ірини Петровської і дядя Ярослава Петровського** складаю через 65-ий Відділ 250 дол. Маруся Головінська-Чен.

З нагоди **80-ліття дорогої свахи Лідії Стасюк** бажаю доброго здоров'я і обильних Божих благодатей і складаю 80 дол. Анна Макух.

30 дол. складає 56-ий Відділ СУА.

25 дол. складає Дануся Гелета.

\$25 Helen Petryshyn.

*З вдячністю і пошаною,
Ірина Рудик, референтка СО СУА*

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXVII

OCTOBER 2010

SHARING THOUGHTS, VIEWS, & NEWS

Over the weekend of August 28–29, the building that houses the Ukrainian National Women's League of America (UNWLA) and the Ukrainian Congress Committee of America (UCCA) headquarters in New York City suffered damages from a fire in the stairwell of the fifth floor. The UNWLA's conference rooms had ceiling and floor water damage, but all of the files, books, records, and equipment in the office areas were spared, thanks to the protection of the fire door. Unfortunately, the damage to the stairwell and elevator limits access to the UNWLA offices and has forced us to close the facility until repairs are completed (projected for the beginning of December). The good news is that no one was hurt and that the daily operations of the UNWLA offices will continue as usual at a temporary location. Please continue to send correspondence to our 2nd Avenue address. If you need to call the office, please leave a message and a contact number, and your call will be promptly returned. We recommend e-mails as the quickest form of communication with office administrator Olya Stasiuk. We will not, however, have the ability to receive faxes until the offices are reopened. Updates will be posted on the UNWLA Website as they become available.

This disturbing event took place two days after I returned from the thought-provoking as well as informative meetings of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) and the World Congress of Ukrainians (WCU). These annual conferences were held in the historic city of Peremyshl, Poland, located on the River Sian. The WFUWO meeting began on August 19 with a Divine Liturgy celebrated in the Cathedral of St. John the Baptist. During the opening formalities, it was confirmed that the meeting was attended by representatives from 9 countries: the United States, Canada, Lithuania, France, Great Britain, Estonia, Poland, Germany, and Ukraine. The first morning session began with a greeting and report from WFUWO President Maria Szkambara, followed by the reports of the WFUWO's Executive Board and its member organizations. The first roundtable, following a friendly group luncheon, offered marginally differing opinions on the topic "The role and assignment of the Ukrainian women's movement in today's Ukraine." Among the speakers were Rostyslava Fedak, Vice President of Soyuz Ukrainok of Ukraine; Iryna Kliuchkovska, Director of the International Institute of Education, Culture, and Relations with the Diaspora at the Lviv Polytechnic Institute; and Chrystyna Bydiak, President of the League of Ukrainian Women of Canada. Although the viewpoints reflected the varied backgrounds of each of these participants, there was a clear consensus that, due to the changing environment in Ukraine, our support and influence in the women's movement is essential. Following by-laws and procedural discussions the following morning, the theme for Friday's roundtable was "The cooperation of WFUWO's member organizations with democratic women's organizations in today's Ukraine." The speakers for this panel were Maria Finiw, President of the Association of Ukrainian Women in Great Britain; Olha Kobetz, Honorary President of the Ukrainian Women's Organization in the name of Olena Teliha; and myself. Again, although the presenters were from different countries and working within the framework of different life circumstances, the consensus was that we must keep the lines of communication open with the democratic-loving women of Ukraine. Although a tone of heavy-heartedness prevailed because of the rapid changes occurring in Ukraine, the exchange of ideas, the knowledge that we are working for a common goal, and the instant feeling of deep camaraderie, cemented our commitment to return to our countries and work together.

On Saturday, August 22, transportation was provided to a solemn Mass and the blessing of a memorial in the village of Horayetz, approximately 100 kilometers from Peremyshl. In this quiet village, in the early morning hours of April 6, 1945, 174 Ukrainian men, women, and children were shot to death by Polish soldiers. For the past 11 years, Evdokia Fil, a survivor of this massacre, had been struggling with

UNWLA President Marianna Zajac presenting report on the accomplishments of UNWLA at WFUWO 2010 conference.

Polish government bureaucracy for permission to erect this memorial. According to her son, with whom I was able to converse, Mrs. Fil passed away in November, 2009—two weeks after receiving the documentation finally granting her request. Her work was done, her mission accomplished. As WFUWO delegates, Kateryna Sirotska, the President of the Ukrainian Women’s League of Poland, and I placed a wreath at the foot of the memorial in memory of these innocent villagers. Pani Evdokia was remembered and her presence was hauntingly felt during this very somber occasion.

The annual general meeting of the World Congress of Ukrainians convened on August 22–23. It was the first WCU meeting held on European soil beyond Ukraine’s borders. More than 60 representatives from around the world participated. Opening ceremonies were held on the premises of the “Narodnyi Dim” (People’s Home), which was built by the Ukrainian community of Peremyshl in 1904. Unfortunately, this building was expropriated from the Ukrainians following the Second World War during Operation “Wisla.” Peremyshl was chosen for this year’s meeting so that diaspora organizations could better acquaint themselves with, as well as build a stronger working relationship with, the Association of Ukrainians in Poland. After behind-the-scenes meetings between representatives of WCU, the Ukrainian community in Poland, and the Mayor of Peremyshl before the formal opening of this annual meeting, we were somewhat hopeful to hear the mayor personally promise that the Narodnyi Dim would be returned to Poland’s Ukrainian community within the coming weeks. During the next two days, progress reports were delivered by members of WCU’s Executive Committee as well as by representatives of WCU’s national and international member organizations. The reports delivered during the annual meeting are available in Ukrainian and can be accessed at WCU’s Website: <http://www.ukrainianworldcongress.org/RZZ2010/Zvity/Book2010.pdf>. The UNWLA’s report appears on pages 263–266.

Once again, the roundtable format was used to encourage lively discussions. On Sunday, the topic was “Major issues pertaining to Ukraine and WCU relations with Ukraine.” Opinions were strong, voices were raised, and suggested approaches to deal with the violations of human and national rights in Ukraine varied: protest, don’t protest, deal with the Ukrainian government head on, ignore the Ukrainian government, etc. In the end, participants resolved that the WCU must continue to react to **all** violations of human and national rights and to further cooperate with non-governmental organizations and democratic forces to defend Ukraine’s democratic achievements.

Maria Szkambara, President, World Federation of Ukrainian Women's Organizations, and Marianna Zajac, President, UNWLA.

Maria Polanskyj, UNWLA Scholarship Program Chairperson; Rostyslava Fedak, VP of Soyuz Ukrainok of Ukraine; Marianna Zajac, President, UNWLA; Zoriana Haftkowycz, UNWLA Art & Museum Chairperson.

During the second roundtable, entitled “Contemporary state of the Ukrainian community in Poland,” Petro Tyma, the President of the Association of Ukrainians in Poland (ZUP), provided an insightful overview of the association and the Ukrainian community in Poland. The Ukrainians in Poland continue to encounter difficulties in sustaining and advancing their identity.

While WFUWO’s discussions focused on more concrete issues, such as communication with women’s democratic groups and, for example, social welfare programs and scholarship aid to students, UWC’s center of attention was more global, more political. However, we were afforded the opportunity to discuss the very real challenges our organizations throughout the world are now facing and to feel strength and solidarity in our determination and numbers.

Maria Tucka, the President of the Peremyshl branch of ZUP, was responsible for the logistics and organization of both annual meetings. On behalf of myself; Zoriana Haftkowycz, UNWLA’s Art and Museum Chairperson; and Maria Polanskyj, Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman, I would like to thank Ms. Tucka for the warmth and hospitality extended to us by her committee.

Marianna Zajac, UNWLA President

APOLOGIES AND ADDITIONS

In the September 2010 issue, we featured a wonderful story entitled “My Babusias” (pp. 5–6), which was written by our featured cover artist for the month, Tatijana Jacenkiw. Unfortunately, the article was published with several typographical errors that were overlooked during final proofreading for the issue. Our most sincere apologies to the author and to readers for the unintentional oversight.

The Ukrainian-language poem by Dima (September issue, p. 9) was translated into English by OL editor.

UNWLA Website

The UNWLA website, located on the Internet at www.unwla.org, is an excellent tool that allows us to keep the public and UNWLA members informed about our organization and its activities. Please submit your activity calendars and any information that you want to share with the public to the UNWLA Website Committee for review and posting. If possible, please send submissions in Ukrainian and English. Email material to cyawebmaster@UNWLA.org or send by mail to Zoriana Haftkowycz, 761 W. Foothill Rd., Bridgewater, NJ 08807. For questions or additional information, please call Webmaster Zoriana Haftkowycz at 908-231-9158.

A VISIT TO DICKINSON, NORTH DAKOTA

by Roxolana Yarymovych

The author on a visit to the Ukrainian Cultural Institute of Dickinson, North Dakota.

While researching for an article about Ukrainian-American children's author Marie Halun Bloch, I learned that she also translated (from Ukrainian) a book about Ukrainian pioneers in North Dakota. Titled *Pilgrims of the Prairies*, this personal history was written by Andrew Dubovy, the descendant of Karpo Dubovy, a pioneer of 1870s. The immigrants described in *Pilgrims of the Prairies* came to the United States at the turn of the nineteenth century, fleeing religious persecutions under the Czarist regime. Within fifteen years some 8,000 persons of Ukrainian origin had settled in the central part of North Dakota, whose prairies reminded them of the Ukrainian steppes.

In 1980, Ukrainian-American descendants of these immigrants organized the Ukrainian Cultural Institute in Dickinson. The reason for forming this organization was a desire "to preserve, promote, and display" Ukrainian culture through

education. Dr. Albert A. Watrel, president of the Dickinson State University at the time, participated with the Ukrainian community in developing the guidelines needed to meet the aims of the proposed organization. At the initiative of the very energetic and dedicated UCI President Agnes Palanuk, a Memorandum of Agreement between the Ukrainian community and Dickinson State University was signed by Dr. Watrel on May 30, 1980, and an endowment fund was started to assist the organization in meeting its goals. One of many interesting projects undertaken by the Ukrainian Cultural Institute (UCI) of Dickinson was the publication of *Pilgrims of the Prairies* in 1983.

I have been a member of the Ukrainian Cultural Institute (UCI) in Dickinson, North Dakota, for over ten years and have enjoyed reading about these third and fourth generation Ukrainians who continue to preserve and promote their Ukrainian heritage. I thought about visiting Dickinson for a number of years, and the occasion finally presented itself in July 2010. My husband and I were very impressed by the excellent organization and friendly spirit of these Ukrainian Americans we met in Dickinson. The UCI has its own building in the center of town, a building that contains exhibits of all things Ukrainian—from pysanky, embroidery, ceramics, and wood carvings to a very interesting review of the history of early Ukrainian pioneers. There is also a library especially dedicated to Marie Halun Bloch, as well as a gift shop that sells all kinds of Ukrainian embroidery and other souvenirs.

Each summer, the UCI puts on a Ukrainian Festival, consisting of a symposium and a folk dance program. The organizers of this year's festival educational program decided on a symposium on Chernobyl, which was presented at Dickinson State University (DSU). Dr. Richard McCallum, current president of the university, welcomed His Excellency Olexander Motsyk, the newly appointed Ambassador of Ukraine to the United States, who delivered the keynote address. The symposium was well organized and included a very impressive panel of speakers. Dr. Richard Brauhn, DSU Director of Special Projects, served as moderator.

The first presenter, Ms. Mary Mycio, is the author of *Wormwood Forest*, a very well researched book on the Chernobyl accident, which was pub-

A view of North Dakota's Badlands.

lished in 2005. Her account was enriched with explanations based on physics, biology, and the history of the accident. Other members of the panel included Dr. Terrence Haverluk, professor of Geopolitics at the Air Force Academy; U.S. Navy Captain (ret.) Rob Skrotsky, a former nuclear submariner; Dr. Lynn Burgess, Associate Professor of Biology at DSU; and His Eminence Archbishop Anthony of Washington and New York, Ukrainian Orthodox Church. The panel presentations dealt with the biological, ecological, and political long-term impacts of the Chernobyl catastrophe on Europe and the world. A lively discussion by a large audience followed.

This year the North Dakota Ukrainian Festival celebrated the 25th anniversary of the Ukrainian Dancers Stepovi (Children of the Prairie). Fifty-some young people gather in Dickinson for an annual two-week Ukrainian Arts Workshop, during which they learn Ukrainian history and culture, and practice Ukrainian folk dancing. The ladies of Dickinson provide them with exquisite embroidered matching costumes. The anniversary performance before a sold-out audience of some 500 guests was very energetic and fun to watch. The next day, a zabava for the young people lasted well into the wee hours of the morning. The Ukrainian Cultural Institute outdid itself in offering typical Ukrainian hospitality, with lunches and dinners that included borschch, holubtsi, varenyky, kapusta, and kovbasa. On Saturday and Sunday divine liturgy was celebrated in both the Ukrainian Orthodox and

Ukrainian Catholic churches.

Dickinson is a city of 16,000, and the Ukrainian community in this relative small city is substantial and quite influential. Since as early as 1906, Dickinson has had the nickname "Queen City of the Prairies." The name "Dakota," derived from the local Indians language, means "friend," and is completely fitting to the region. This part of the United States is still unspoiled; there are few tourists, the local population is very friendly and helpful, and that also holds true of the third and fourth generation Ukrainian Americans living there.

Although most of the land in the Dakotas is used for farming and ranching, there are some interesting recreational areas. In spite of the limited time for our stay, my husband and I still managed to visit parts of the Theodore Roosevelt National Park. Roosevelt, who created the U.S. Forest Service and the National Parks, got his initial inspiration from visiting the Badlands of North Dakota. Although we did not have a chance to see any of the local buffalo, we did get the opportunity to view hundreds of unique and inspiring rock formations. We stopped at the Painted Canyon to enjoy the panoramic view of Roosevelt's beloved Badlands. The Little Missouri River winds its way through the park. It is like a moonscape with colors. The natural beauty, a perfect complement to the charming and dedicated community of friendly Ukrainians and others we had the pleasure of spending time with during our stay in Dickinson made our visit most rewarding.

The author is UNWLA Chairwoman for Members-at-Large.

TRAVELS THROUGH THEATRE

A UKRAINIAN FROM DOWN UNDER IN THE BIG APPLE

by Teresa Huzij

Teresa Huzij is a twenty-year-old university student from Sydney, Australia, who is completing her final year of a Bachelor of Creative Arts (International Studies) degree, majoring in Drama, Dance, and Performance at Macquarie University. She recently spent 9 weeks in New York, participating in an internship with Yara Arts Group and seeing the sights. Ms. Huzij has been performing since the age of 4, singing, dancing, and acting. At home in Sydney, she is a member of SUM and sings in the youth choir at St Andrews Ukrainian Catholic Church. As a senior member of Zahrava Ukrainian dance ensemble, she also teaches the youngest group of dancers in the ensemble. Virlana Tkacz, director of Yara Arts Group, is a member of OL's editorial board.

Teresa Huzij with Virlana Tkacz.

Three years ago I set my mind on spending the summer of 2010 in New York City completing my final compulsory practical work placement for my bachelors degree. So when Virlana Tkacz offered me an internship with Yara Arts Group, I leapt at the chance. Working alongside an influential theatrical figure (who is also Ukrainian) was an opportunity I could not pass up.

As Manhattan sweltered through the first few days of what was inevitably going to be a hot summer, Sydney had one of its coldest days on record. And as the days to my departure crept closer, so did the apprehension, trepidation, and excitement I felt for my trip. On June 4, I boarded my flight, waving goodbye to winter in Australia and setting out for the New York summer that awaited me.

Yara Arts Group, the resident company at La MaMa Experimental Theatre is a not for profit company that produces cross cultural, experimental

pieces of theatre. The shows they produce are so unique and unlike any other I have ever come across and working at Yara under the excellent guidance of Virlana was a fabulous experience as it gave me a detailed insight into the workings of a professional theatre company from backstage, behind the fallen curtain.

One of the projects I worked on during the summer was Kupala, which was featured at the Ukrainian Sports Club in the East Village in late June. The project evolved quickly, and I was awed at how Virlana was able to put together a fabulous evening in such a short amount of time. In the hour before the show was to begin, the space slowly filled with a mixture of musician, poetry readers, potion makers, and digital design artists. The space was transformed from a room where older Ukrainian men watched sport, to a dreamlike place where the audience could make their own Ukrainian vinky (floral head wreathes) and escape reality for a few hours. The diversity of performers intrigued me and at first I wondered how they would possibly come together to make a cohesive event. All of the performers brought something unique to the night's entertainment. Watching the fusion of classical bandura music with thought provoking poetry recitation by Julian Kytasty and Bob Holman to the talented girl group, Debutante Hour, comprising young women from different backgrounds who came together on the night to perform tradition Kupala songs, I soon began to realize the cohesion came not only from the performance material but also from the connected shared experience the audience and the performers gained from being there that night. This was epitomized by the communal drinking of love potions. One of the most memorable moments for me was holding a candle; audience members stepped up, lit their tea lights from my candle, and floated them gently in a water

basin. Silence filled the room, and the only thing that seemed important was to watch the silhouettes of twinkling candles floating over the water.

One day at work, Virlana said to me “Performance is an art that disappears yet I never think of a performance as finished.” This comment has stuck with me as an important facet of theatre wisdom. Unlike tangible pieces of art that can live a lifetime, a theatre piece can have true life only when it is being performed. Those involved must find a way to capture a performance and sustain it in a way that will contribute to theatre history and allow the piece to be reinterpreted in the future.

One way in which to do this is through archiving. A great deal of my time with Yara this summer was spent archiving past documents from previous shows. With 20 years of history to examine, the task seemed daunting. It meant examining scripts, press, publicity, photographs, and music of many individual shows. All this information was scanned to allow Yara to update and digitalize its private archives; then the information was chronologically ordered and archival folders were prepared for donation to a library archive. It was an enormous job; at times, Virlana and I wondered whether it was possible to accomplish. Yet, as the weeks went on, we saw progress as gaps and free space began appearing in the bookshelves of folders that line Virlana’s office. The skills I acquired while working with Yara have been unique and valuable, something that will no doubt be useful to me in my future career in the theatre industry.

This was my first time traveling overseas alone and living away from home. During my stay, I lived in an apartment in New York’s East Village, soaking in the bohemian arty ambiance that the area personifies. To try and pinpoint a specific favorite experience is almost impossible, but some of the

Ms. Huzij enjoying Broadway.

moments I will truly remember include walking through Central Park, 4th of July fireworks over the Hudson River, seeing numerous Broadway shows, visits to the Met and MOMA and Guggenheim, my weekend trip to Soyuzivka for the Ukrainian Cultural Festival, and experiencing a Yankees game. After all of these experiences, I was able to leave America with the knowledge that I could return home and truly say that had I lived the life of a New Yorker for 9 weeks. And that is something that I will treasure forever.

Show Time

GRANDMOTHER’S COSTUME

After putting her grandchildren to bed, a grandmother changed into old slacks and a droopy blouse and proceeded to wash her hair. As she heard the children getting more and more rambunctious, her patience grew thin. Finally, she threw a towel around her head and stormed into their room, putting them back to bed with stern warnings. As she left the room, she heard the three-year-old say with a trembling voice, "Who was THAT?"

ЗАКОХАНА У ТАНЕЦЬ

(Інтерв'ю з Надією Леметою)

Надія Лемета

Пані Надю, розкажіть про себе.

Я народилася і виросла в Сибірі, куди були вислані мої дідуся та бабуся. Української мови мене навчили мої батьки, разом з любов'ю до України знайомили мене з традиціями нашого народу. Танцювати любила завжди, скільки себе пам'ятаю. В шкільні роки відвідувала танцювальну студію, але про танець як професію не думала. Воно якось вийшло само собою, так склались життєві обставини.

З часом репресовані батьки переїхали жити в Україну. Закінчивши в Молдові хореографічне училище з червоним дипломом в клясифікації танці народів світу, витримала конкурс до Народного ансамблю Молдови «Жок». Правда, танцювала там недовго, – вийшла заміж і чоловік був проти постійних виїздних гастролей. Продовжувала свою освіту в Київському інституті культури. Теперішній ректор, всім відомий Поплавський, тоді викладав у нас предмет «масові ігри». Після закінчення багато працювала в Україні та Молдові над постановками народно – сценічного танцю.

Справжню насолоду отримали глядачі від незвичайного концерту пісні і танцю, який відбувся в травні цього року в Українській католицькій школі Успення Пресвятої Богоматері в Перт Амбої, Нью Джерсі (парох о. Роман Дубицький). В концерті взяв участь Заслужений артист України бандурист Остап Стахів. Мелодійні українські пісні хору „Боян” та сольних виступів, чарівні танці дитячих та дорослих колективів, задушевна музика переплітались з деклямаціями ведучих, які пояснювали глядачам історію виникнення пісень і танців. Адже в залі було багато неукраїнців, як і серед виконавців на сцені. Режисер і сценарист концерту – професійний хореограф і режисер Надія Лемета. Це вона організувала цей концерт, продумавши все до найменших дрібниць – від захоплюючої реклями до прекрасних сценічних стрів, які заворожували глядачів вишуканістю українських народних мотивів. Відчувалось, що в нашій громаді з'явився новий талант, який готовий примножити мистецькі надбання української діаспори Америки.

Мене запрошували підготовляти колективи до концертів, конкурсів та різних свят. З колективами багато гастролювала: Польща, Румунія, Болгарія, Франція.

До Америки я приїхала кілька років тому. Розвиток самобутнього, оригінального народного танцювального мистецтва – це надзвичайно цінне явище в культурному житті українців, де б вони не проживали. Повинен бути тісний зв'язок культури з життям людей, їх побутом, діяльністю, зацікавленнями. Потрібно розвивати народні таланти, передавати майбутнім поколінням наші знання, традиції, культуру. Ці безцінні скарби ми повинні оберігати і примножувати.

Познайомте нас зі своїми танцювальними колективами.

Спочатку організувала танцювальний колектив «Надія» для дорослих, потім декілька дитячих груп в Перт Амбої і Джерзі Сіті, NJ, назва яких «Червона калина» і «Веселка». Ми вивчаємо хореографію, сюжетні і сучасні танці,

Дитячі ансамблі під час виступу у Перт Амбої

танцю-вальну аеробіку. Я намагаюся прищепити любов до танцю, бажання пізнати його як мистецтво, спорт і засіб самовизначення. Танець – це і муки творчості, і разом з тим щось незрівнянне, задоволення для душі і тіла. Вміти танцювати – це не тільки вміти робити якісь па, сценічні штампи, ті чи інші рухи тіла. Наприклад, вивчив танцюрист рухи «Коломийки», а заграє інша музика і він губиться, не знає, що діяти. Мій метод навчання полягає в тому, щоби навчити танцювати під різну музику, тренувати все тіло, відкривати в собі артистичні здібності, вміти бути готовим в кожну мить затанцювати будь-який танець. Це система регулярного фізичного і танцювального тренажу. Більшість своїх постановок пишу сама, підбираю музику, веду роздуми над композицією та хореографією танцю, хоча я не проти, як і багато інших хореографів, і від копіювання танцю. Костюми для танців – це теж важлива частина танцю, ми їх придумуємо разом з танцюристами.

Хочу наголосити, що я з пошаною схиляю голову перед прекрасними колективами, котрих виховала тутешня танцювальна громадськість, честь і слава тим, хто робить все можливе і неможливе, щоби зберегти традиції і культуру нашого народу. І як була прикро здивована, коли окремі люди, що працюють в цій благородній сфері, побачили в мені свого конкурента. Я пережила багато неприємних моментів з цього приводу. Інші вмовляли мене не займатися цією справою, переконуючи мене, що це нікому не потрібно. Але зате як приємно, коли глядачі під час концерту аплодисментами та викриками «браво!» дякують за отриману насолоду, дарують квіти.

Справжній талант і любов до своєї професії творить чудеса. Бажаю Вам, Надіє, творчої наснаги і нових успіхів у важкій, але благородній праці на славу українського танцю.

Розмову вела Лідія Слиз

Гумор

- Дідусю, а то правда, що ти також колись був маленьким?
- Правда, внучку.
- Ото десь мали потіху діти з твоєї лисини!

My grandson was visiting one day when he asked, "Grandma, do you know how you and God are alike?" I mentally polished my halo and I said, "No, how are we alike?" "You're both old," he replied.

З'ЇЗД СУА ОКРУГИ ОГАЙО

*Учасниці 41-го з'їзду СУА Округи Огайо з заступницями голови СУА
Уляною Зінич та Анною Мацілінською.*

До Округи СУА Огайо належать: 8-ий, 12-ий, 33-ій та 130-ий Відділи СУА. Найстаршим серед них є 33-ій Відділ, а наймолодшим – 130-ий. Всі вищезазначені відділи забезпечили своє представництво на 41-му з'їзді нашої Округи, який відбувся 19 червня цього року.

Головну Управу СУА на з'їзді представляли перша заступниця голови СУА Уляна Зінич та друга заступниця голови СУА для справ організаційних Нуся Мацілінська. Вони приїхали в другій половині дня 18 червня і мали деякий час на ознайомлення з нашим союзнянським життям.

Перш за все, спільно з головою Округи Іванною Шкарупою, її першою заступницею Дарією Федорів, головою 12-го Відділу СУА Наталією Сімс та головою 8-го Відділу СУА Дозею Кріслатою всі разом відвідали українську дільницю Культурного Городу Клівленду. Ще до 1940-го року там були встановлені скульптури Володимира Великого, Тараса Шевченка та Івана Франка. У 1961 році майже поруч з державним прапором України з ініціативи 33-го Відділу і заходами всієї Округи СУА Огайо повстав пам'ятник Лесі Українці, який став своєрідним символом України. Ім'я Лесі Українки носить 33-й Відділ СУА. На жаль, з плином часу

скульптура все більше і більше потребує очисних та відновлюваних робіт...

Догляд за українською дільницею Культурного Городу очолив 8-ий Відділ, головою якого є Дозя Кріслата. Це не тільки сезонні роботи, як прибирання чи посадка квітів навесні. Одночасно йде активний пошук коштів на відновлювані роботи. Докладніше про це написано у вересневому номері «Нашого Життя» за 2009 рік.

Після відвідин Культурного Городу союзнянки зібралися в привітному домі Дарці Федорів, де під час дружньої вечері в неофіційній атмосфері можна було почути багато цікавого від гостей з Головної Управи СУА, і в свою чергу, розповісти про свої труднощі та здобутки.

19-те червня було присвячене Окружному з'їздові СУА. Після короткого привітання Іванни Шкарупи прозвучала молитва СУА та Гимн Союзу Українок. У президію, крім гостей, були обрані Лукія Гриців (голова) та Ніна Сікора (секретар). Після прочитання та прийняття протоколу попереднього з'їзду звітували референтки Окружної Управи та голови всіх Відділів. Наймолодший, 130-й Відділ, зосередив свою увагу на роботі «Світлички», яка тепер працює

Біля пам'ятника Лесі Українки в Культурному Городі Клівленду стоять (зліва): А. Мацілінська, І. Шкарупа, Д. Кріслата, У. Зінич, Д. Федорів, Н. Сімс.

набагато краще, ніж раніше. Далі було заключне слово Іванни Шкарупи та звіт Контрольної комісії. Весь хід з'їзду відповідав необхідним процесуальним вимогам.

Від Головної Управи СУА спочатку слово мала Уляна Зінич, яка прочитала листівання від голови СУА М. Заяць і на підставі звітів та безпосереднього ознайомлення схвально оцінила діяльність кожного Відділу та Округи в цілому, розповіла про питання, які є на теперішній час в полі зору Союзу Українок Америки.

Серед першочергових завдань підкреслено необхідність поповнення членства та переклад книги «Свіча Пам'яті» – збірки спогадів людей, які пережили Голодомор.

Нуся Мацілінська ознайомила присутніх з новими, більш оперативними, шляхами співпраці Головної Управи СУА з Округами та Відділами, дала практичні рекомендації щодо поповнення членства.

На з'їзді було обрано нову Округну Управу в такому складі: голова – Іванна Шкарупа, 1-ша заступниця голови – Дарія Федорів, 2-га заступниця голови – Наталія Сімс, протоколярна секретарка – Ніна Сікора, скарбничка – Володимира Краснянська. Референтури: організаційна – Н. Сімс, культурно-освітня – Л. Дармохвал, зв'язків – О. Хміляк, пресова – Н. Сікора, суспільної опіки – Д. Федорів, виховна – Н. М'ягка, мистецько-музейна – Л. Гриців, стипендійна – Н. Дейчаківська, архіварна – М. Василина. Контрольна комісія – А. Вирста (голова), І. Кріса та Г. Погляд – членки.

На закінчення від імени новообраної Управи Округи СУА Іванна Шкарупа подякувала присутнім за виявлене довір'я і висловила надію, що Округа Огайо прикладе всіх зусиль для виконання завдань, які сьогодні висуває перед Союзом Українок Америки.

Після закінчення з'їзду на всіх чекав смачний обід, під час якого продовжився дружній обмін думками та враженнями.

Від'їжджаючи, У. Зінич та М. Мацілінська подякували всім за активну працю в СУА. Окремо слова вдячності були висловлені на адресу Д. Кріслатої за супровід по Культурному Городі, а також Д. Федорів і Н. Сімс за гостинність та нічліг в час їхнього перебування в Огайо.

Ніна Сікора,
пресова референтка Округи Огайо.

Attention Artists

Artists interested in having their work featured on the cover of future issues of *Our Life* are invited to forward samples of their work to artwork cover coordinator Irena Steckiv for consideration. To submit artwork or to request additional information please contact Ms. Steckiv by email at steckivirena@hotmail.com or irenairena18@yahoo.com or by mail at 41 Marina Key, Secaucus, NJ 07094.

Please provide a telephone number with your submission(s) or queries.

КОНКУРС ІМ. ПЕТРА І ЛЕСІ КОВАЛЕВИХ З УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ

Союз Українок Америки повідомляє про конкурс творів з української історії. На конкурс приймаються історично-наукові праці, які вийшли друком у 2008–2010 роках, або рукописи. Обсяг праці не менше 150 сторінок друку, або (в разі не опублікованої праці) 300 сторінок машинопису. Термін надсилання праць 31 березня 2011 року. Лавреатів вибирає незалежне журі з істориків та науковців. Склад журі буде поданий при оголошенні вислідів конкурсу разом із іменами лавреатів. Твори на конкурс слід надсилати в трьох примірниках на адресу:

UNWLA (Kovaliv Fund Competition)
203 Second Ave., New York, NY 10003

Branch 124 of St. Petersburg, Florida Elects New Officers and Plans Anniversary Celebrations

Amidst friends, laughter, and a little frivolity, Branch 124 of St. Petersburg, Florida, held its first meeting under the leadership of newly elected president Olya Czerkas on May 16, 2010. Ms. Czerkas assumes the responsibilities previously held by Luba Mycyk, who served as president of Branch 124 for ten years. Other newly elected officers of Branch 124 are Ola Noval (Vice President), Irene Popovich (Treasurer), and Mrs. Oksana Maksynyuk (Secretary).

Attending the meeting as guest speakers were the Acting Liaison for Branches at Large, Orysia Zynych, and Mrs. Maria Nawarynsky, both from North Port, Florida. They presented fascinating information about the history of the Ukrainian National Women's League of America and its many contributions to the local, national, and international communities. Mrs. Nawarynsky has been involved with Branch 124 since it was organized 10 years ago, was instrumental in starting the branch, and is also the branch "Godmother." It was an honor and a pleasure to have both guests attend the first meeting of our new board.

Branch 124 will be celebrating its 10th anniversary on October 17, 2010, and festivities are being planned to commemorate this occasion. The St. Petersburg branch is also looking to expand its membership. Anyone who lives in the Tampa Bay area and is interested in becoming a member or attending the ten year anniversary celebrations of our branch should contact Olya Czerkas via e-mail at StPeteUkie@aol.com or by telephone at (727) 576-0400.

– *Olya Czerkas, president*

The Real Meaning

CANNIBAL: Someone who is fed up with people.

EGOTIST: Someone who is usually me-deep in conversation.

YAWN: An honest opinion openly expressed.

SHIN BONE: A device for finding furniture in a dark room.

Загальні збори 65-го Відділу СУА в Нью Брансвік, Нью Джерзі

13-го червня 2010 р. відбулися загальні збори 65-го Відділу СУА, присутні – 9 членок. Привітала членок та відкрила збори молитвою голова відділу Наталія Головінська. Проводила зборами Марія Слободян, секретарювала Ольга Городецька. Округу репрезентувала Оксана Кузишин – пресова референтка Округу Нью Джерзі. Було прослухано звіти управи та референток, які прийнято без зауважень. В кінці свого звіту голова Відділу подякувала членкам за співпрацю.

Збори обрали нову управу Відділу у складі: голова – Наталія Головінська, заступниця – Марія Цісик, секретар – Ольга Городецька, скарбник – Анна Литвин.

Референтки: музейна – Ірина Старожитник; культурно-освітня – Слава Стойко; суспільна опіка – Марія Слободян, Софія Ломишин, Стефа Старожитник; пресова, імпрезова та хронікар – Ольга Городецька. Контрольна комісія – Марія Попіль та Стефа Старожитник.

Переобрана голова відділу Наталія Головінська подякувала за довір'я, відмітивши невелику кількість присутніх через різні хвороби багатьох членок та тих, що виїхали, але ще належать до нашого Відділу. Незважаючи на те, відділ сплачує всі повинності до Головної Упра-

ви СУА, підтримує бабусь, стипендіятку та є меценатом Українського музею в Нью Йорку. Нами вислано грошову допомогу сиротинцеві для неповносправних дітей в м. Бережани в Україні, кожного року пересилаємо прихід, отриманий від «Шевченківських свят», сиротам в Україні через суспільну опіку СУА. Проводимо збірки на журнал «Наше Життя», який передплачують всі членки нашого Відділу. Голова подякувала всім за співпрацю, відзначивши взірцеве ведення касових книг та річних фінансових звітів до IRS через Інтернет Анною Литвин.

У своєму виступі представниця округу Оксана Кузишин передала вітання присутнім від голови округу Ольги Луків, попросила допомоги від відділу у підготовці наступної Конвенції СУА в 2011 році, яка відбудеться в Нью Джерзі.

Повідомлення Наталії Головінської про перехід Оксани Кузишин до нашого Відділу викликало рясні оплески та радість у присутніх.

Побажавши всім приємних вакацій, голова закрила збори.

Ольга Городецька,
пресова референтка 65-го Відділу СУА.

ФОНД ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

60 дол. на фонд Олени Лотоцької. Леся Яцкевич.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

Contributions in memory of **Jaroslava Zerebeckyj**: \$100 Georgine Helbig, \$100 Dr. George and Avra Slusarczyk, \$50 Dr. Nicholas and Chrystyna Baranetsky, \$50 George and Sonia Bohackyj, \$50 Dr. Philip and Marie Smith, \$50 Irene Lonchyna.

250 дол. в пам'ять **бл. п. Ярослава Куровицького 28-ий Відділ СУА.**

50 дол. замість квітів на могилу **бл. п. Марти Качмарської**, довголітньої членки нашого відділу.

Управа висловлює щире співчуття родині покійної. **78-ий Відділ СУА.**

25 дол в пам'ять **бл.п. Слави Кукіль**. Ігор і Уляна Гринь.

Загальні датки. 1,500 дол. 113-ий Відділ СУА, Нью Йорк; 1,000 дол. 83-ій Відділ СУА, Нью Йорк; 50 дол. Ольга Зазуля; 30 дол. Таїса Богданська; 20 дол. Ольга Чупак.

ПОЖЕРТВИ ЗА ТРАВЕНЬ 2010

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На новостворений Тривалий Фонд ім. Дарії і д-ра Любомира Курилків 100,000 дол. склали д-р Любомир і Дарія Курилки.

У пам'ять **бл. п. Теодора Байка** на Меморіальний Фонд ім. Теодора і Анни Байко та Марії і Миколи Стисловичів датки склали: 150 дол. Марія Шуст; по 100 дол. Христина Певна, Юрій і Оксана Станко; по 50 дол. Гордон і Романа Лабросе, Маріянна Заяць, Надія Цвях.

ДАТКИ

2,000 дол. 83-ий Відділ США; по 1,000 дол. Орест Шуль (Goldman Sachs & Co.), Natalie Doyle (General Mills Foundation); 600 дол. UNWLA Branch 10; по 500.00 дол. Василь Сосяк, Др. Зеновія Кунцьо; 300 дол. Ярослав Бігун; 250 дол. Др. Стефан Стецура; 200 дол. Mary Zilg; по 100 дол. Анна Гбур, Христина Карпевич, Юрій Солтис, др. Ігор і Олександра Савчуки, Володимир Кузик, Hermann and Doris Borst, Мира Мандзюк, Люба Спікула; 85 дол. Володимир Остапак; 70 дол. Ярослав і Галина Оберишини; 51 дол. Georgean Balay; по 50 дол. Адріана Паска (Time Warner), Українське Патріархальне Товариство, США, Борис і Тетяна Карпенко, Стан і Галина Якубовичі, Зорянна Гафткович, проф. Ярослав Лешко, Татяна Шутер, Анастасія Гірняк, Анна Венгльовська, Софія Геврик, Ярослав і Катря Червоняки; по 45 дол. Алла Кучинська, Андрій Ленцик; 40 дол. Ярослава Лучечко; по 30 дол. Дарія Байко, Дарія Бердей; по 25 дол. Орест Глют, Маріянна Заяць, Зірка Воронка, Джулі Петрух, Іда Міллер, Олександра Юзенів, Марія Борковська; 15 дол. Анна Коменецька; по 10 дол. Михайло Світлик, Charles Pinyan, Христя Соневицька.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Лідії Кий** складаємо датки на Український Музей в НЙ: 500 дол. Anne Martineau; 50 дол. Luba Ionescu, D. John and Olga Simeonides; 35 дол. Wasyl and Carol Rowlyk.

У пам'ять **бл. п. Ярослава Куровицького** складаю 100 дол. Тереса Бень.

У пам'ять **бл. п. Марії Футей-Юрків**, членки 33-го Відділу США, та Богдана і Квітслави Пашин складаємо 100 дол.

У пам'ять **бл. п. Ігора Богачевського** складаємо 100 дол. д-р Ігор і Марта Воевідки.

У пам'ять **бл. п. Татіани Обушкевич** складаємо 100 дол. д-р Павло і Ірина Джуль.

У пам'ять **бл. п. Роксоляни Подпірки** складаємо 100 дол. Теодор і Марія Матвійєви.

На загдку в першу болочу річницю відходу у вічність дорогої і в моїх спогадах незабутньої людини, **бл. п. Галини Кокодинської**, складаю 100 дол. через 119-ий Відділ США. Ольга Женецька.

У пам'ять **бл. п. д-ра С. А. Станфелд** складаю 25 дол. Іванна Мартинець.

У пам'ять моєї товаришки з Пласту, **бл. п. Марти Рудик** складаю 50 дол. Звенислава Брикович.

У пам'ять **бл. п. Зеновії Сидорак**, мами моїх дорогих приятелів, складаю 100 дол. Звенислава Брикович.

У пам'ять тети, **бл. п. Любомири Брикович** складаю 50 дол. Звенислава Брикович.

У пам'ять **бл. п. Мони Войтович** датки склали; 100 дол. Олег і Оксана Лопатинські; по 50 дол. Мотря Міляннич, Григорій і Марія Волошини; 25 дол. Іван і Ярослава Лучечки.

З НАГОДИ

3 нагоди дня народження **Христини Бонакорси** складаю 25 дол. на потреби Музею. Ксеня Ференцевич.

3 нагоди **100-ліття Марії Абрамюк** датки склали: 250 дол. д-р Михайло і Роксоляна Яримовичі, 200 дол. Юрій Т. Волинець.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЧЕРВЕНЬ 2010

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На новостворений Меморіальний Фонд ім. Марти Качмарської датки склали: по 3,000 дол. Ірко і Романа Дольницькі, Орест Качмарський; 1,000 дол. Ingelf and Ursula Holm-Andersen, Marie T. Menendez and George Sawicki; по 500 дол. Ксеня Кузьмич, Adriana Dolnyckuj and Peter Gibbs, Bruce and Jeanne Korda; по 300 дол. Олена Гірняк, Віра Качмарська з родиною; по 250 дол. д-р Ярослав і Ольга Ставничі, Peter and Larissa Kebuz; по 200 дол. Нестор і Марта Базарко, Роман і Мотря Слоневські, Олександр і Лідія Пясецькі; по 150 дол. Роман і Люба Книш, Андрей Гарасимьяк; по 100 дол. Carlos and Teresa Menendez, Kathleen Nicholson, David and Renee Wolf, Григорій і Ірена Кузьма, Роман і Марта Навроцькі, Анна Навроцька і Богдан Скоратко, Василь і Оксана Лев, Ігор і Наталія Гавдяк, Богдан і Оксана Кузишин, Тарас Гірняк, Наталія

Гірняк, Анна Качмарська, Ігор Вітковицький, Валентина Кузьмич, д-р Ярослав і Оксана Сидораки, Ярослав і Любов Федуні, Олександр і Дада Словенські, Іван і Уляна Сось, д-р Ігор і Марта Воевідки, Марійка Тершаковець, Robert and Barbara Novogratz, Модест і Наталія Захарченко, Ореста Ткачук, Мирон і Ольга Гнатейки; по 75 дол. "Svitlychka" Ukrainian Cooperative Nursery School of Toronto, Mike and Suzanne Preberowsky; по 50 дол. Sharon Dremalas, Христина Шепелявий, Андрій і Леся Бігун, Лариса Смерш, Ярослава Стасюк, Мотря Мілянч; 35 дол. Олег і Віра Звадюк; по 25 дол. Michael Kusic, Юрій і Катерина Стецюк.

На новостворений Меморіальний Фонд ім. Олександра Тишовницького датки склали: 500 дол. Наталія Даниш; по 300 дол. Марія Тершаковець і Роман Гавриляк, Тамара Тершаковець; Борис і Ольга Караш; 200 дол. Люба Делкевич, Юрій і Аніса Мицаки; по 100 дол. Мирон і Христина Мельники, Петро Хома, др. Осип Данко, Мирон і Ольга Гнатейки; по 50 дол. Борис Захарчук, Lyubov Fanchiki, Тиміш і Мирося Ганкевичі, Олег і Лідія Савків; 30 дол. Орест і Галина Вірстюк; по 25 дол. Matthew and Luba Buhaj, N. L. Kraus, Bernard Leibman, and Adriana Delkewycz; по 20 дол. Larysa Stebly, Ashley Molinaro.

ДАТКИ

5,000 дол. зі спадку Лідії Кий; 750 дол. 62-ий Відділ СУА; 500 дол. 12-ий Відділ СУА; 300 дол. 97-ий Відділ СУА; По 100 дол. Валентина Кузьмич, Віра Левицька, Петро і Анна Світницькі, Ярослава Гординська, Марійка Мартинюк, Іванна Головата, д-р Іванна Ратич; 93.92 дол. Алла Лешко; 75 дол. Алекса Мілянч; 64 дол. Anna Frumes; 60 дол. Богдан Лукашевський; По 50 дол. Зіна Михайличенко, Оксана Лобачевська, Анна Зброцька, Лідія Козак, Alicia Behn, Микола і Стефанія Кіс, Р. Лукачик, Natalia Kitt, Евстахій Ярош; 40 дол. Gerald V. Nestor (Give with Liberty); по 35 дол. Ольга Городецька, Франко Серафін, Володимира Теслюк, Люба Шевченко; по 30 дол. Марія Морачевська, Лідія Горохівська; по 25 дол. Лідія Бук, Дарія Рекуча, Ольга Ракоча, John and Natalie Santarsiero, Ольга Пастернак, Alex and Joanna Kachmar, Теодозія Кривулич, Надія Плакида, Василь Білан, Helen Rochman, Тетяна Данилів, Jennie Kuryluk, Iryna Priester, Стефан і Людмила Голуб, д-р Надія Кмета, Роман Запутович, John Kott, Orest Nebesh, Dawn and George Bazarko, Олександр Михалюк, Марія і Роман Юзеніви, Daniel Savitsky, William Blackwood, Sophie Moore, Mary Bartosiewicz, Наталія і Іван Коропецькі, Ярослав Щеглов, Віра Боднарук, Петро і Оксана Пясецькі; по 20 дол. Юрій і

Христина Балинські, Зоя Турчин, Христина Остапук, Анна Роспутько, Євгенія Когут, Ірена Пташник, Ія Аврамчук Клим, Люба Кеске, Harry and Emilia Swiatkiwsky, Михайло Олійник, Ніна Загнійна, Петро Гаврильців, Олександра Демедюк, Роман і Марія Беґей, Марія Абрамюк, John and Wendy Keryk, Lana Ginsberg, Barbara Chupa, Маруся Соневицька; по 15 дол. Дарія Яросевич, Василь Барабаш, Jean Sadlik, Олександр і Анна Пришляки, Ольга Орчук, Анна Бекерська, Петро Матула, Петро Волошук; по 10 дол. Олександр Пришляк, Ольга Марушак Кандель, Меланія Кузьма, Ганна Дусяк, Нестор і Христина Кропельницькі, Стефан і Галина Кіхтан, Peter and Sally Kaminski, Roger and Kathleen Pona, Мирон Крижанівський, Софія Шашкевич. Олена Стахнів, Helen Nicholas, Helen Craton, Dorothy Groch, Elizabeth Jacus, Мирослава Кравців, 68-ий Відділ СУА; 6 дол. д-р Петро Грицак; 4 дол. Марія Михайлишин.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять Мирослава Слабодуха складаю 50 дол. Олександра Юзенів.
У пам'ять бл. п. Іванни Лисинецької складаємо 100 дол. д-р Теодор і д-р Олександра Праваки.
In memory of Mona Woytowich donations of \$100 each from Joseph Woytowich MBA, Steve and Lois Antal.
У пам'ять бл. п. Миколи Василика складаю 50 дол. через 56-ий Відділ СУА. Ліда Козак.
У пам'ять бл. п. Богдана Ткачука складаю 50 дол. Іванна Мартинець.
У пам'ять бл. п. Богдана Чайківського датки склали: по 100 дол. Ірена Охримович, Марія Оксана Бачинська, Jose and Maria Koznarsky Casanova; 50 дол. Софія Цапар.
У світлу пам'ять бл. п. д-ра Богдана Ткачука складаємо 50 дол. Аріядна і Людвик Бахи.
У пам'ять бл. п. Зеновії Сидорак складаю 100 дол. Юрій Кузьмич.
У пам'ять нашої членки, бл. п. Юлії Петро складаємо 25 дол.; а у пам'ять бл. п. Павла Шевчука 20 дол. Родинам складаємо глибокі співчуття. 99-ий Відділ СУА.
In memory of John C. Olesh I am donating \$25. Sylvia Olesh.
In memory of Joseph Bouadana we are donating \$100. Jose and Maria Koznarsky Casanova.

З НАГОДИ

З нагоди 100-ліття дня народження Марії Абрамюк складаю 150 дол. Микола Абрамюк.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

TOPICAL ANALGESICS

by Ihor Magun, MD, FACP

The demand for striking a balance between targeting pain relief with minimal side effects has fueled a new medical paradigm—pain management that focuses on delivery of pain relief in a more targeted, localized approach. One reason for this evolution is the frustrating problem of analgesics taken orally or by injection working well, while at the same time causing systemic adverse effects. These limitations created a largely unmet need and provided an excellent window of opportunity to expand and develop topical agents as an alternative.

There has been striking progress in the logistics of delivery of localized medication. Absorption through the skin barrier has been improved by the use of penetration enhancers as well as a choice of the compound selected. Adhesive mechanisms have also been perfected.

Heat-activated patches have been very helpful. The heat generated increases blood circulation and provides a warm, comforting feeling. The patches are now designed so they can be placed on various parts of the body with site-appropriate adhesion.

The over-the-counter cream Capsaicin, which has been recommended for treatment of osteoarthritis (not rheumatoid), is actually an extract of chili peppers and is used on the knees and/or hands to manage chronic pain. The mechanism of action is pain desensitization. Effective use of this cream requires repeated applications, and it can cause a burning sensation in the early stages of treatment before it reaches its targeted goal of pain desensitization. Continued use is necessary to maintain its affect.

The makers of Tylenol have recently released Precise, an ointment that can be used to alleviate the pain associated with arthritis, sprains, bruises, and strains. Precise is a combination of menthol and methyl salicylate and provides localized warmth and localized pain relief.

The most commonly prescribed prescription product for localized nerve pain is the lidocaine

patch. Although it has only been approved by the FDA for use in managing neuropathic pain from shingles (herpes zoster), it has also been used to relieve (essentially through numbing) pain from a neuropathic causes besides shingles.

One topical prescription anti-inflammatory medication is a gel called Voltaren. Approved for osteoarthritis of the hands and knees, it is applied four times daily. Studies comparing the efficacy of oral agents vs. this topical gel suggest they are equivalent, except for the absence of systemic side effects when the gel is used.

Several caveats regarding these topical agents. Despite the fact that these are topical, these medications do get absorbed into the body and can still pose a problem with side effects—albeit to a lesser degree than the commensurate oral version. Persons allergic to any of the ingredients will need to avoid using the topical analgesics, just as they would with any oral medication. The topical analgesics should be applied only to intact skin and the area where the analgesic is applied should be frequently monitored for signs of irritation (for example, a rash). If anything just does not seem right, it is best to stop using the analgesic and remove the application or patch.

This article included only a brief overview of what is currently available for pain management. Many new medications can be compounded in various pharmacies. There is also a separate set of medications which are not topical analgesics, but provide a sustained amount of medication for systemic needs—these include estrogen supplements, narcotic patches, overactive bladder patches, motion sickness patches, nicotine patches, blood pressure control patches, and testosterone patches.

Delivery systems of medications that have a targeted approach to dealing with pain are just the beginning of what is in store. New advances are being explored and many will certainly be welcome additions to the arsenal used to fight pain and other ailments.

Оздоровчі соки

Подала Дарія Дроздовська

Морква + імбир(ginger) + яблуко: підтримує і очищує імунну систему організму.

Яблуко + огірок + селера: попереджує рак, зменшує рівень холестеролу, лікує розлад шлунку та головний біль.

Помідор + морква + яблуко: покращує колір шкіри, знешкоджує запах з рота.

Гіркий перець + яблуко + молоко: припиняє запах з рота, знижує температуру тіла.

Помаранча + імбир + огірок: покращує колір і вологість шкіри, знижує температуру.

Ананас + яблуко + кавун: виводить солі, підтримує роботу сечового міхура і нирок.

Яблуко + огірок + ківі: покращує колір і вологість шкіри.

Грушка + банан: регулює рівень цукру в крові.

Морква + яблуко + грушка + манго: підвищує внутрішнє тепло тіла, знижує кров'яний тиск і бореться з загальним окисленням організму.

Папайя + ананас + молоко: вітаміни С, Е, залізо. Покращує колір шкіри.

Банан + ананас + молоко: багатий вітамінами.

Оздоровчий Гумор

Лікар: Чому ваш чоловік не зажив ні разу приписаного ліку?

Жінка: Бо на пляшці виразно написано: «тримати добре замкненим».

З РЕДАКЦІЙНОГО КОША

(З нарису Лідії Бурачинської до 15-го ювілею «Нашого Життя»)

Ось і ще один ювілей! Не такий, як 65-річчя «Свободи», 250-річчя Мазепи чи близьке 100-річчя смерті Шевченка, ні. Саме такий, який може вміститися в межах «жіночого віку» – 15-річний. Це й не дуже багато, але й немало.

Не можу сказати, щоб я любила ювілеї. Бо все це здебільшого помащене, поцукроване, офіційне. Зате люблю готування до ювілеїв: нервовий настрій, гостру виміну думок, одним словом закулісний чи залаштунковий бік ювілеїв. Спробуємо і тут піти за куліси.

До редакції «Нашого Життя» я зайшла пізньої пори, бо все одно членів редакційної колегії там ніколи не застанеш, хіба що опівночі, з наміром чекати до пізньої ночі, щоб довідатись про стан передплатників, про супереречки серед членів колегії про те, як багато чоловіків пише до журналу під жіночими псевдонімами, хто з співробітниць журналу пише під диктат чоловіків і таке інше, «ювілейне».

Вже північ наближається, ніхто не приходить. Мене охопила тривога, що змарнувала час. Та тут моє око впало на величезний редакційний кіш, що стояв повний-повнісінький листів. Я почала їх жадібно перечитувати і виявилось, що ці листи зачіпали ювілейні справи, зокрема висували різні побажання поліпшення «Нашого Життя». Ось деякі з тих побажань!

◆ «Навіщо ви запровадили відділ «Наші проблеми»? Хіба кожна з нас зранку до вечора не має цілу купу тих проблем, що треба про них ще писати?»

◆ «Не пишіть на виховні теми! Наша бідна молодь і так має купу клопотів з батьками, вчителями, виховниками. А втім, ми вже виховали своїх дітей, а внуки і так не читають по-українськи.»

◆ «Чому не друкуєте модерних поезій? Так хочеться відсвіжитись чимось небуденним, незрозумілим!»

◆ «Навіщо стільки взорів для вишивання та ще й кольорових? Чи не краще було б дати комікси?»

◆ «Навіщо ви друкуєте стільки приписів з куховарства? Ми й без приписів прекрасно все готуємо з консервів. Тим то до нічого і ті кулінарні назви, що ви друкуєте, нам треба тільки знати, як називається «кенопенер!»

◆ «Чи не добре було б остаточно усталити припис на український репрезентативний борщ? Якщо наші політичні організації ніяк не можуть сконсолідуватися для репрезентації нашої справи перед широким світом, то може б хоч наш соборницький борщ виконав цю місію?»

◆ «Чи готуетесь до відзначення 75-ліття жіночого руху? Це треба зробити, бо є чим похвалитись: жінки захоплюють всі ділянки життя, зокрема серед письменників жінок найбільше, а чоловіки нехай «клінують», або пильнують дітей.»

◆ «Навіщо ви друкуєте спомини про видатних українських жінок? Чи не цікавіше було б помістити біографії кінозірок з Голлівуду?»

◆ «З відділу «На громадській роботі» бачу, що ви збираєте різні фонди. Є організаційний, є фонд Централі і СФУЖО, є резервовий й конвенційний, є фонд дому СУА, є пресовий... Чи не можна б було ще заснувати фонд бідної читачки «Нашого Життя», щоб вона мала з чого всі оті фонди сплачувати?»

◆ «Чи не могли б ви, крім англомовної сторінки, додати ще іспано- й італомовні, щоб і інші народи довідались про наш жіночий рух? Розуміється, що це треба робити за рахунок української частини журналу, бо її однаково мало хто читає.»

◆ «Шановна редакціє журналу «Молоде Життя»!

Оце такі окремі побажання з тієї купи листів, що їх редакція «Нашого Життя» викинула до коша.

FROM THE EDITOR'S BASKET

Comments from Lydia Burachynsky (OL editor from 1961 through 1973)
on the eve of the magazine's 15th anniversary.

Translated and abridged from original Ukrainian text published in the June 1959 issue of OL.

Another anniversary! Not, of course, as grand as the 65th anniversary of Svoboda, or the 250th anniversary of Mazepa, or the approaching 100th anniversary marking the death of Shevchenko . . . only 15 years . . . this is not a lot, but also nothing to sneeze at.

I can't say that I am particularly fond of anniversaries. Mostly, such events are syrupy and sugar-coated, official. On the other hand, I like the pre-anniversary preparations: the tension, the sharp exchange of ideas, all the behind the scenes activities and maneuverings. And this story will reveal some of that "behind the scenes" business.

I arrived at the *Our Life* editorial office rather late—you never find any member of the editorial board there until midnight anyway—planning to wait until someone showed up so I could hear about the subscription status, about any misunderstandings amongst editorial board members, about the number of men writing articles for us under a female pseudonym, about which of our regularly featured female authors write under the influence of their husbands, and other interesting "anniversary"-type things.

Midnight approaches, no one comes. I suddenly feel that I have been wasting time. And then my eyes happen to spot a small editorial basket or in-box, filled to the brim with letters. So I start reading, discovering in the process that these letters touch upon anniversary matters as well as expressing various opinions about how *Our Life* might be improved. Here are a few of these ideas!

◆ Why did you start publishing the column "Our Problems"? Like all of us don't have a pile of problems that we deal with from morning to night already—is there any reason to write about them too?

◆ Don't publish anymore advice about raising children. Our poor kids have enough troubles with parents, teachers, coaches, etc., already. And besides, our own kids are already grown up, and our grandchildren don't read Ukrainian anyway.

◆ Why don't you publish modern poetry? It would be so refreshing to see something different, something incomprehensible.

◆ Why do you keep publishing all those embroidery patterns? And in color yet! Wouldn't it be better to have comics?

◆ Why do you publish so many recipes? We cook beautifully without any recipes . . . And those culinary terms you publish are even more useless; the only word we need to know is "can opener."

◆ Do you think it would be a good idea to publish the penultimate, representative recipe for Ukrainian borshch? Since our political organizations can't seem to create a unified and coordinated front to present Ukrainian issues to the world, perhaps a "pan-Ukrainian" borshch would accomplish this?

◆ Are you doing anything to commemorate the 75th anniversary of the women's movement? This should be done because we have a lot to brag about: women are making their presence felt in all aspects of life—among authors, especially, most are women. So let the men clean or take care of the kids.

◆ Why do you feature so many articles about accomplished Ukrainian women? Wouldn't it be more interesting to feature biographies about Hollywood movie stars?

◆ I see that the UNWLA raises money for a number of causes. . . would it be possible to set up a fund for the poor readers of *Our Life*, so that we had some money to give to all those other funds?

◆ Would it be possible to have Spanish-language pages and Italian-language pages in OL in addition to the pages in English, so that people in other countries could learn about our women's movement? This would, of course, mean cutting some of the Ukrainian pages, which very few people read anyway.

◆ Dear Editor of "Young Life."

And this wraps up a sampling of what went from the in basket to the trash basket.

Ой,
ой, її
повіки
помаленько
спускаються, майже, майже ... але
ні ... кліп-кліп ... знова очка
широко відкриті.

Читає, читає, голова вже така
тяжка, повіки, як занавіска на
сцені, знов спускаються
поволенько ... голова чимраз
ближче до книжки ... і туць - ...
голова лежить на книжці - Христя
нарешті заснула.

Я обережно вилізла на вищу
поличку, щоб
перевірити, чи
Максьо теж спить -
так, спить, ще й
підхраплює, бо
лежить на спині,
аж всі чотири лапки
сторчать вгору.

Майже кожного вечора я влізаю
маленькою шпаркою в Христі
кімнату і підглядаю, що ж такого
вона читає. Вона дуже часто читає
вголос, а я тихо сиджу, слухаю.

Коли Христя засинає над

книжкою, тоді я сама читаю.

Аякже, я вмію читати, ціла моя
родина читає, ціла наша громада
читає. Ми всі любимо читати. Де
б ми небули, щоб що ми не
робили, ми читаємо.

Мій дідо каже, що наш рід вже
читає від давна. Він мені оповідав,
що його дідо йому оповідав, що
коли їх громада мала свою нірку
під

бібліотекою,
вони влізали
через тоненьку
щілинку в
понеділки й
слухали, як
бібліотекарка, пані

Туся, читала казки дітям,
котрі приходили до Казкового
Кутка. І так з часом вони (разом з
дітьми) навчилися самі читати.
Мені дуже цікаво, що ці значки на
папері, котрі люди звать буквами,
можна разом скласти в слова ... а
потім слова укладати в цілі
рядки, що називаються речення.
Ну, але менше з тим ... я і мої
братики до нинішнього дня
вкрадаємося в Казковий Куток
слухати казки.

Мій найменший братчик
найліпше любить казки про
планети, ракети і про всесвіт в

котрому наша земна куля обертається. Йому так сподобалося оповідання „Як зайчик ловив сонче“, що тепер, коли бавиться, він часто уявляє, що він астронавт, що летить ракетою та оглядає сонце і далекі простори всесвіту зблизька, точно, як той хлопчик, що мріяв у поясненню ...

Всі в родині мають свої улюблені книжки.

Бабуся читає куховарські книжки і все вишукує смачні рецепти. Мама любить оглядати журнали, що показують

форми до шиття одягу.

Тато все читає книжки в різних мовах, що називаються „словники“. Він любить шукати, звідки походять слова.

Мій найстарший брат любить читати про великі будинки. В тих книжках навіть показують, точно, як будувати їх ...

Ой, що ж то за звук?

Шшш, чи чуєте?

Може то Максьо збудився?

О, я вже знаю, біжу сховатись, то Христі мама йде ...

Я вам закінчу оповідати колись другим разом ... Па-па!

Читачів альбом

UNITED STATES POSTAL SERVICE® (All Periodicals Publications Except Requester Publications)
Statement of Ownership, Management, and Circulation

1. Publication Title: "OUR LIFE"
 2. Publication Number: 4 1 4 6 6 0
 3. Filing Date: 9/25/10
 4. Issue Frequency: MONTHLY except AUGUST (11 issues)
 5. Number of Issues Published Annually: 11
 6. Annual Subscription Price: \$30.00
 7. Complete Mailing Address of Known Office of Publication (Not printer) (Street, city, county, state, and ZIP+4®):
 OUR LIFE - 203 2ND AVE NEW YORK, NY 10003
 Contact Person: Olya Stasiuk
 Telephone (include area code): (212) 533-4646
 8. Complete Mailing Address of Headquarters or General Business Office of Publisher (Not printer):
 Ukrainian National Women's League of America, Inc. (UNWLA)
 203 2nd Avenue 5th Floor
 New York, NY 10003
 9. Full Names and Complete Mailing Addresses of Publisher, Editor, and Managing Editor (Do not leave blank):
 Publisher (Name and complete mailing address): Ukrainian National Women's League of America, Inc.
 203 2nd Ave
 New York, NY 10003
 Editor (Name and complete mailing address): Tamara Stadychenko
 2180 Woodland Road
 Abington, PA 19001
 Managing Editor (Name and complete mailing address): Ukrainian National Women's League of America, Inc.
 203 2nd Ave
 New York, NY 10003
 10. Owner (Do not leave blank. If the publication is owned by a corporation, give the name and address of the corporation immediately followed by the names and addresses of all stockholders owning or holding 1 percent or more of the total amount of stock. If not owned by a corporation, give the names and addresses of the individual owners. If owned by a partnership or other unincorporated firm, give its name and address as well as those of each individual owner. If the publication is published by a nonprofit organization, give its name and address.)
 Non-profit organization
 Complete Mailing Address
 No stockholders
 Complete Mailing Address
 11. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages, or Other Securities. If none, check box None
 Complete Mailing Address
 Full Name
 Complete Mailing Address

12. Tax Status (For completion by nonprofit organizations authorized to mail at nonprofit rates) (Check one)
 The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for federal income tax purposes:
 Has Not Changed During Preceding 12 Months
 Has Changed During Preceding 12 Months (Publisher must submit explanation of change with this statement)
 PS Form 3526, September 2007 (Page 1 of 3 (Instructions Page 3)) PSN 7530-01-000-9931 PRIVACY NOTICE: See our privacy policy on www.usps.com

13. Publication Title: "OUR LIFE"
 14. Issue Date for Circulation Data Below: September 2010
 15. Extent and Nature of Circulation

	Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months	No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date
a. Total Number of Copies (Net press run)	2200	2150
b. Paid Circulation (By Mail and Outside the Mail)	0	0
(1) Mailed Outside-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 (Include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies)	2003	2010
(2) Mailed In-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 (Include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies)	0	0
(3) Paid Distribution Outside the Mails Including Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors, Counter Sales, and Other Paid Distribution Outside USPS®	0	0
(4) Paid Distribution by Other Classes of Mail Through the USPS (e.g. First-Class Mail®)	41	40
c. Total Paid Distribution (Sum of 15b (1), (2), (3), and (4))	2044	2050
d. Free or Nominal Rate Distribution (By Mail and Outside the Mail)	1	1
(1) Free or Nominal Rate Outside-County Copies included on PS Form 3541	1	1
(2) Free or Nominal Rate In-County Copies included on PS Form 3541	16	15
(3) Free or Nominal Rate Copies Mailed at Other Classes Through the USPS (e.g. First-Class Mail)	0	0
(4) Free or Nominal Rate Distribution Outside the Mail (Carriers or other means)	18	17
e. Total Free or Nominal Rate Distribution (Sum of 15d (1), (2), (3), and (4))	2062	2067
f. Total Distribution (Sum of 15c and 15e)	139	83
g. Copies not Distributed (See Instructions to Publishers #4 (page #3))	2201	2150
h. Total (Sum of 15f and g)	99.13	99.18
i. Percent Paid (15c divided by 15f times 100)		

 16. Publication of Statement of Ownership
 If the publication is a general publication, publication of this statement is required. Will be printed in the OCTOBER 2010 issue of this publication. Publication not required.
 17. Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner
 Date: 9/18/10
 Signature: Tamara Stadychenko, Editor

I certify that all information furnished on this form is true and complete. I understand that anyone who furnishes false or misleading information on this form or who omits material or information requested on the form may be subject to criminal sanctions (including fines and imprisonment) and/or civil sanctions (including civil penalties).
 PS Form 3526, September 2007 (Page 2 of 3)

MASHA ARCHER

'maria muchin'

extraordinary jewelry

Available at select Saks Fifth Avenue locations nationwide and...

Ukrainian Museum Gift Store
New York, NY
212.228.0110

the Desert House Collection
on the internet at...
thedeserthousecollection.com

San Francisco Opera Shop
San Francisco
415.861.4008

Saks Fifth Avenue
New York, NY
212.753.4000

Ritz-Carlton Hotel Gallery
Naples FL
239.598.3300

La Perlelle
Sarasota, FL
941-388-2458

Trunk Shows ~ visit www.masha.org for updates

lehigh ~ grand rapids ~ oct 19 20

saks fifth avenue ~ palm desert ~ nov 10-13

saks fifth avenue ~ chicago ~ nov 26 27

saks fifth avenue ~ palm beach ~ nov 26 27

Anna Netrebko • Kirov Opera and Ballet
san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zinych — 1-st Vice President
Anna Macielinski — 2nd VP — Membership
Sophia Hewryk — 3rd VP — Culture
Chrystyna Melnyk — 4th VP — Public Relations
Mariya Andriyovych — Recording Secretary
Daria Drozdovska — Corresponding Secretary
Nadia Cwiach — Treasurer
Roma Shuhan — Financial Secretary
Vera Kushnir — Member-at-Large
Irena Steckiv — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk — Social Welfare Chairwoman
Christine R. Shwed — Education Chairwoman
Zoriana Haftkowycz — Arts and Museum Chairwoman
Maria Polanskyj — Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
Olga Trytyak — Archives Chairwoman
Orysia Tresznewsky — Ecology/Women's Health Chairwoman
Roxolana Yarymowych — Member-at-Large Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Lydia Jachnyck — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Slava Gerulak — New York City
Zinnia Dzus-DeBole and Didi Butenko — New York - North
Olha M. Lukiw — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Zoryana Mishtal — New England
Maria Cade — New York — Central
Ulana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large
Orysia Nazar Zynycz — Acting Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion — Chairwoman
Maria Tomorug — Member
Renata Zajac — Member
Tatiana Riskho — Alternate
Halyna Keller — Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Tamara Stadnychenko — Editor "Our Life"
Lidia Slysh — Ukrainian-language editor

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

office@unwla.org

Office administrator — **Olha Stasiuk**
Office hours: T W Th — 11 a.m. to 7 p.m.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Взори до вишивання з Дорна-Ватри. Надіслала Ория Зінич.
Patterns for embroidery from Dorna Vatra. Contributed by Orysia Zynycz.*